

J. W. STALIN
EN DE GEWAPENDE MACHT
VAN DE SOWJET-UNIE

K. E. WOROSJILOW

STALIN
en de
GEWAPENDE MACHT
van de
SOWJET-UNIE

UITGEVERIJ PEGASUS
AMSTERDAM
1952

INHOUD

Stalin en het Rode Leger	3
Tsaritsyn	4
Perm	11
Petrograd	15
Het Zuidelijk front	17
Stalin en de opbouw van het Rode Leger	28
De geniale veldheer -van de Grote Vaderlandse Oorlog	42

Hoofdstuk I

Stalin en het Rode leger.

IN onze geschiedenis is de periode van de vreedzame opbouw - een tijdperk van de grootste betekenis. Gedurende de laatste jaren hebben wij geen stroom, maar werkelijk een zee van gebeurtenissen aan onze ogen zien voorbijgaan. Rondom ons zijn er grote veranderingen tot stand gekomen; de toekomst, de vooruitzichten, zij verschijnen ons in een ander licht, de maatstaven die vroeger als algemeen geldend werden aangenomen zijn volkomen onbruikbaar geworden. Met al deze gebeurtenissen is de vruchtbare en veelzijdige revolutionaire activiteit van kameraad Stalin onverbrekkelijk verbonden. Kameraad Stalin heeft in de loop van de laatste vijf of zes jaren in het centrum gestaan van de strijd, die zich met een uiterste felheid om de Partij en om het Socialisme ontwikkelde. Alleen hierdoor kan het verklaard worden, dat deze feiten een ander werk van Stalin tot op zekere hoogte hebben overschaduwd en verhinderd hebben, dat deze andere taak tot op heden voldoende kon gewaardeerd worden. Het betreft hier het werk van Stalin als een der meest voortreffelijke organisatoren van onze successen tijdens de burgeroorlog.

Ter gelegenheid van de 50ste verjaardag van onze vriend zou ik, al was het slechts gedeeltelijk, deze leemte willen opvullen. 1).

Het spreekt vanzelf, dat ik niet de pretentie heb in een krantenartikel een volledige karakteristiek te geven van het militaire werk van kameraad Stalin. Ik zou U alleen maar willen herinneren aan enkele feiten uit het jongste verleden en U weinig bekende documenten willen tonen, om zo, door de eenvoudige taal der feiten zelve, de werkelijk buitengewone rol te doen uitkomen, die Stalin tijdens de meest zorgwekkende ogenblikken van de burgeroorlog heeft gespeeld.

Van 1918 tot 1920 is Stalin misschien de enige man geweest, die door het Partijbestuur van het ene front naar het andere werd verplaatst en wel steeds naar de gevaarlijkste plaatsen, naar die sectoren van de strijd, waar de revolutie het meest bedreigd werd.

1) Dit artikel werd door Worosjilow geschreven voor de 50ste verjaardag van Stalin.

Daar waar betrekkelijke rust heerste, waar alles vrij goed ging voor ons, waar wij successen boekten, daar zag men Stalin niet. Maar daar waar onder de druk der omstandigheden het rode front doorboog, waar de strijdkrachten van de contra-revolutie hun successen uitbuiten en het bestaan van de Sowjet-macht zelf in gevaar brachten, daar waar onenigheid en verwarring ieder ogenblik konden ontaarden in machteloosheid, in een ramp, daar zag men Stalin opduiken. Daar bracht hij nachten door zonder slaap, organiseerde hij de massa's van de Partij, van de arbeiders, het kader en de troepen van het Rode Leger; daar nam hij de teugels van het bestuur in zijn sterke handen, likwildeerde hij de geest van ontredding, toonde hij zich meedogenloos niet alleen tegenover de vijand, maar ook tegenover de paniekzaaiers en saboteurs. Hij roeide de complotten uit in het achterland zowel als aan het front, hij bracht een ommekeer tot stand, herstelde de toestand en verzekerde steeds de overwinning aan het Rode Leger. Stalin zelf schrijft in een van zijn brieven aan het Partijbestuur in 1919: „dat men hem omvormde tot specialist in het reinigen van de paardestallen van het departement van oorlog.”

TSARITSYN

Stalin begint zijn militaire loopbaan aan het front van Tsaritsyn (het latere Stalingrad. vert.). In de eerste dagen van Juni 1918 begeeft Stalin zich, vergezeld van een detachement Rode soldaten en twee pantserauto's, naar Tsaritsyn als bestuurder voor alle bevoorradingsvraagstukken in het Zuiden van Rusland. In Tsaritsyn constateert hij een ongelooflijke chaos en dat niet slechts in de organisaties van de Sowjets, vakverenigingen en de Partij, maar in nog veel erger mate vindt hij verwarring en wanorde in de organen van de militaire leiding. Bij iedere stap stoot Stalin op hindernissen van algemene aard, die hem beletten zijn eigen opdracht te vervullen. Die hinderpalen komen in de eerste plaats voort uit de snelle ontwikkeling van de contra-revolutie der kozakken, die in deze periode ruime steun genoot van de Duitse bezetting van de Oekraïne. Spoedig maken die contra-revolutionaire

1) „Tsaritsyn" heet nu Stalingrad.

kozakkenbenden zich meester van verschillende punten in de nabijheid van Tsaritsyn en verhinderen zij het systematisch inzamelen van graan voor het door honger geteisterde Moskou en Leningrad. Bovendien bedreigen zij Tsaritsyn zelf.

Op andere plaatsen in het land is de toestand in deze periode niet beter. In Moskou maken de links-sociaal-revolutionairen oproer. Moerajwow pleegt verraad in het Oosten; de Tsjechoslowaakse contra-revolutie breidt zich uit en versterkt zich in de Oeral; in het uiterste Zuiden maken de Engelsen zich gereed om Bakoe in bezit te nemen. De revolutie wordt zwaar op de proef gesteld. Onophoudelijk worden telegrammen gewisseld tussen Moskou en Tsaritsyn, tussen Lenin en Stalin die waarschuwt, aanmoedigt en beslissende maatregelen eist. De toestand in Tsaritsyn is van zeer groot gewicht. Indien aan de Don een oproer uitbreekt en wij Tsaritsyn verliezen lopen wij de kans de rijke korenschuren van de Noordelijke Kaukasus en de petroleum van Bakoe te verspelen; wij zullen dan aan de Witten de gelegenheid bieden om de contra-revolutionaire strijdkrachten van de Don te verenigen met die van de Tsjechoslowaakse reactionairen en met de troepen van Koltsjak, waardoor die samen de aanval tegen Moskou zullen kunnen beginnen. Wij moeten Tsaritsyn tot elke prijs behouden. Stalin is er volkomen van overtuigd. Als ervaren revolutionair geeft hij zich er snel rekenschap van, dat zijn werk slechts nut zal hebben, als hij invloed kan krijgen op de militaire leiding, omdat de rol van deze leiding in de gegeven omstandigheden beslissend is.

„De frontlijn ten Zuiden van Tsaritsyn is nog niet hersteld, schrijft hij aan Lenin in een rapport van 7 Juli, dat begint met deze karakteristieke woorden: „Ik haast mij naar het front. Ik zal slechts over dringende kwesties spreken.”

„Ik jaag achter allen aan en geef allen er van langs die het verdienen, ik verwacht een spoedig herstel van de toestand. U kunt er van verzekerd zijn, dat wij niemand zullen ontzien, noch onszelf, noch anderen, en dat wij in ieder geval het graan zullen leveren. Als onze militaire deskundigen (knoeiërs!) niet slapen en lanterfantten, zou de frontlijn niet verbroken zijn. Als die hersteld wordt, zal het niet dank zij hen, maar ondanks hen zijn” *). Verderop, wanneer hij antwoordt op de vrees van Lenin voor een mogelijke actie van de links-sociaal-revolutionairen in Tsaritsyn,

2) J. Stalin Verzamelde Werken. Deel 4. bid. 118 Russische uitgave.

schrijft hij kortaf maar met klare vastbeslotenheid: „Wat betreft de hysterici — wees er van overtuigd, dat onze hand niet beven zal. Wij zullen de vijanden als vijanden behandelen” 3).

Hoe meer hij zich met het militaire apparaat bemoeit, hoe meer Stalin overtuigt raakt van de volledige onbekwaamheid ervan en van de duidelijke afkeer van bepaalde gedeelten van dit apparaat om het verzet te organiseren tegen de onbeschaamde krachten van de contra-revolutie.

Reeds op 11 Juli 1918 telegrafeert Stalin aan Lenin:

„De zaak wordt nog ingewikkelder, doordat de staf van de Noord-Kaukasus-sector duidelijk bewezen heeft absoluut onvoorbereid te zijn op de eisen voor een strijd tegen de contra-revolutie. Niet alleen dat onze militaire „specialisten” psychologisch niet in staat zijn om vastberaden oorlog te voeren tegen de contra-revolutie, maar waar het om gaat, is dat die werkers van de „staf”, die geen „plannen kunnen maken” en geen schema’s kunnen leveren voor een hergroepering, totaal onverschillig zijn tegenover de operaties zelf ... en zich volkomen als vreemdelingen, als gasten beschouwen. De militaire commissarissen hebben deze leemten niet kunnen aanvullen . . .”

Stalin stelt zich met deze bondige kritiek niet tevreden; in het zelfde rapport komt hij, wat zijn eigen actie betreft, tot de volgende conclusie:

„Ik ben van mening, dat ik, op het ogenblik dat het front van Kalinin van zijn bevoorradingsbasis en het Noorden van de graanstreken is afgesneden, dit alles niet onverschillig kan aanzien. Ik zal ter plaatse deze en nog vele andere gebreken verbeteren; ik neem een hele reeks van maatregelen en zal nog vele andere nemen, tot en met het afzetten van functionarissen en commandanten, die de zaak in gevaar brengen, zonder dat ik mij zorgen zal maken over formele bezwaren. Die zal ik eenvoudig moeten breken als het nodig is. Het is vanzelfsprekend, dat ik de gehele en volledige verantwoordelijkheid neem voor dit alles tegenover alle hogere instanties.”

De toestand wordt meer en meer gespannen. Stalin ontplooit een geweldige energie en wordt binnen de kortst denkbare termijn van iemand die speciaal gestuurd was met buitengewone volmachten voor dé bevoorrading, tot de werkelijke militaire leider van de gehele Rode strijdmacht aan het front van Tsaritsyn. Deze

3) V. Lenin. Verzamelde Werken. Deel 27. bid. 492 Russische uitgave.

toestand wordt vanuit Moskou wettelijk bekrachtigd en kameraad Stalin krijgt de volgende taken toegewezen:

„Het verzekeren van de orde, het samensmelten van de afzonderlijke troepen tot geregelde eenheden, het samenstellen van een passende bevelvoering na allen te hebben weggejaagd, die zich niet willen schikken en onderwerpen.” (Telegram van de Militair-Revolutionnaire Raad met als onderschrift: „Dit telegram is verzonden met instemming van Lenin”).

Te zelfder tijd trekken de resten van het revolutionnaire leger van de Oekraïne, terugwijkend onder de druk der Duitse legers, door de steppen van de Don en naderen zij Tsaritsyn.

Er wordt een Revolutionnaire Raad gevormd met Stalin aan het hoofd. Deze Raad begint met de organisatie van een geregeld leger. De dynamische natuur van kameraad Stalin, zijn energie en wilskracht maken mogelijk wat gisteren nog onmogelijk scheen. Divisies, brigades, regimenten worden in de kortst mogelijke tijd gevormd. De staf, de intendancediensten en het hele achterland worden op de meest radicale wijze van vijandige en contra-revolutionnaire elementen gezuiverd. Het apparaat van de Sowjets en van de Partij wordt beter, het herstelt zich. Rondom kameraad Stalin verzamelen zich een aantal oude Bolsjewieken en revolutionnaire arbeiders. Daar in het Zuiden, aan de poorten van de contra-revolutionnaire Don, versterkt en vergroot zich een rood, bolsjewistisch bolwerk, dat de plaats inneemt van een onmachtige generale staf.

In deze periode was Tsaritsyn propvol contra-revolutionnaires van allerlei allooi, van terroristen en rechts-revolutionnaire socialisten tot de meest doortrapte monarchisten. Tot de komst van Stalin en de revolutionnaire groepen van de Oekraïne voelden deze heren zich bijna op hun gemak en leefden in afwachting van betere dagen. Om de reorganisatie van de rode strijdkrachten aan het front mogelijk te maken, moest mén in het achterland schoon schip maken door er stevig de bezem door te halen. De Militair-Revolutionnaire Raad met kameraad Stalin aan het hoofd, roept een speciale Tsjeka (Buitengewone Commissie) in het leven en geeft haar opdracht Tsaritsyn van de contra-revolutie te zuiveren.

Soms is de mening van de vijand interessant en kan zij een zekere waarde hebben. Daarom laten wij even zien hoe kolonel Nossowitsj (vroegere chef-de-bureau van de operatieve staf van

het leger) die ons had verraden en was overgelopen naar de legers van Krasnow, in het tijdschrift Donskaja Volna van de Witte Garde deze periode en de rol van Stalin daarin beschrijft op 3 Februari 1919:

„De voornaamste taak van Stalin was de bevoorrading van de Noordelijke provincies veilig te stellen. Om die taak te kunnen vervullen beschikte hij over onbeperkte volmachten . . .

De lijn Griazi-Tsaritsyn bleek voor goed te zijn afgesneden. In het Noorden bleef nog slechts één mogelijkheid open om munitie aan te voeren en contact te onderhouden: de Wolga. In het Zuiden was de toestand eveneens meer dan hachelijk, nadat de vrijwilligers Tichoretskaja hadden genomen. En voor Stalin, die zijn bronnen uitsluitend in de provincie Stawropol vond, stond een dergelijke situatie gelijk met het einde van zijn opdracht in het Zuiden. Maar het is duidelijk, dat het niet de gewoonte is van een man als Stalin om een zaak waaraan hij begonnen is, in de steek te laten. Men moet hem in zoverre recht laten wedervaren, dat menig administrateur van vroeger zijn energie kan benijden en dat velen er goed aan zouden doen, om zich zijn aanpassingsvermogen aan taken en omstandigheden eigen te maken.

Naarmate dat hij zonder directe opdracht kwam te staan, of liever, naarmate zijn oorspronkelijke taak kleiner werd, begon Stalin zich steeds meer met alle diensten van het stadsbestuur te bemoeien, vooral met de grote problemen van de verdediging van Tsaritsyn in het bijzonder en met die van het hele „revolutionnaire” front van de Kaukasus in het algemeen.”

Wanneer hij verder in zijn artikel de toestand in Tsaritsyn karakteriseert schrijft Nossowitsj:

„Tijdens deze periode werd de toestand in Tsaritsyn steeds moeilijker. De Buitengewone Commissie werkte op volle toeren. Er verliep geen dag, zonder dat samenzweringen werden ontdekt op plaatsen, die het meest veilig en het meest geheim schenen. Alle gevangenen van de stad waren overbevolkt. .. Aan het front woedde de strijd op zijn felst. ..

Vanaf de 20ste Juli bleek Stalin de voornaamste drijvende en leidende figuur. Een eenvoudig, direct gesprek met het centrum was voldoende om Moskou op even directe wijze het bevel te doen geven, dat Stalin aan het hoofd geplaatst moest worden van de algehele militaire ... en burgerlijke leiding ..

Verderop erkent Nossowitsj zelf hoe gerechtvaardigd dit

grijpen was. Wij behoeven slechts te lezen wat hij schrijft over de contra-revolutionnaire organisaties in Tsaritsyn:

„Tijdens deze periode had de plaatselijke contra-revolutionnaire organisatie die zich uitsprak voor een Wetgevende Vergadering, zich aanmerkelijk versterkt. Nadat zij geld uit Moskou had ontvangen bereidde zij zich er op voor om op actieve wijze in te grijpen met het doel de Don-Kozakken bij de bevrijding van Tsaritsyn te helpen.

Ongelukkigerwijze waren de leider van deze organisatie (ingenieur Alexejew) en zijn twee zonen, die juist uit Moskou waren gekomen, niet op de hoogte van de veranderde toestand. Door een verkeerd plan, dat er op gericht was een Servisch bataljon dat in dienst gebleven was van bolsjewieken in de Buitengewone Commissie in de rijen van de actieve samenzweerders in te schakelen, werd de organisatie ontdekt. ..

De beslissing van Stalin luidde kort en bondig: „Fusilleren!” Ingenieur Alexejew, zijn twee zonen alsook een groot aantal officieren, die tot de organisatie hadden behoord of verdacht werden er deel van te hebben uitgemaakt, werden door de Buitengewone Commissie gearresteerd en onmiddellijk terechtgesteld, zonder vonnis.”

Wanneer hij later de ineenslorting en de zuivering van het achterland bespreekt (die van de Generale Staf van de Noordelijke sector van de Kaukasus en de onderafdelingen daarvan) schrijft Nossowitsj:

„De houding van Stalin tegenover de telegrammen uit het Centrum was karakteristiek. Toen Trotski zag hoe de leidingen van verschillende afdelingen, die met zoveel moeite door hem waren aangesteld, eenvoudig werden opgeruimd, stuurde hij een telegram. Daarin deelde hij mede, dat het noodzakelijk was de Generale Staf en het commissariaat in de oorspronkelijke samenstelling te handhaven en hen de mogelijkheid te bieden hun werk te doen. Kort en bondig, maar veelzeggend, schreef Stalin onder dit telegram: „Niet in overweging te nemen.”

Inderdaad werd er geen rekening gehouden met dit telegram en het hele personeel van de artillerie en een gedeelte van de bezetting van de bureaux der Generale Staf bleef op een schuit in Tsaritsyn in arrest:

In de kortst mogelijke tijd wordt de toestand in Tsaritsyn onherkenbaar veranderd. Deze stad, waar kort geleden nog de

muziek in de tuinen speelde, waar de van alle kanten toegestroomde burgers en officieren der Witten openlijk in massa door de straten flaneerden, deze stad verandert in een rood militair kamp waar strenge orde en discipline heerst. Deze versterking van het achterland doet ogenblikkelijk haar invloed gelden op het moreel van onze regimenten die aan het front in de strijd staan. De militaire en politieke leiders en de hele massa der Rode soldaten voelen, dat zij door een vaste en revolutionaire hand geleid worden, die de strijd leidt in het belang van de arbeiders en boeren en die zonder pardon diegenen straft, die deze strijd schade berokkenen.

Het is Stalin niet genoeg alleen vanuit zijn bureau leiding te geven. Wanneer de onmisbare orde is geschapen en de revolutionaire organisatie hersteld is vertrekt hij naar het front, dat in deze periode zich uitstrekt over een breedte van meer dan 600 kilometers. Men moest wel Stalin heten en over zijn enorme bekwaamheid beschikken, om zonder militaire opleiding, alleen met behulp van zijn natuurlijk genie, de verschillende militaire vraagstukken van de toenmaals buitengewoon moeilijke toestand te begrijpen en in de onderdelen ervan de weg te vinden.

Ik herinner mij als de dag van gisteren, dat begin van de Augustusmaand 1918. Kozakkenafdelingen van Krasnow vallen in de richting Tsaritsyn aan, met de bedoeling door een concentrische aanval de Rode troepen tot tegen de Wolga terug te werpen. Lange tijd bieden de Rode troepen, met aan het hoofd de communistische divisie die geheel uit arbeiders van de Donbass is samengesteld, weerstand aan de buitengewoon sterke druk van de uitstekend georganiseerde kozakken-troepen. Het waren dagen vol bange spanning. Toen moest men kameraad Stalin zien! Kalm, zoals altijd in gedachten verdiept, bleef hij letterlijk vierentwintig uur van de dag zonder slaap en wijdde hij zijn ingespannen arbeid geheel aan de frontposities en aan de Generale Staf van het leger. De toestand aan het front was bijna tot een ramp uitgegroeid. Onder bevel van Fitchalaoerow, Mamontow en anderen, hielden de Krasnow-afdelingen door een handig opgezette manoeuvre onze vermoeide en zwaar beproefde troepen onder druk. Het front van de tegenstander, dat ons omsloot als een hoefijzer waarvan de uiteinden de Wolga raakten, werd iedere dag verder toegeknepen. Wij hielden geen enkele terugweg open, maar Stalin dacht niet aan terugtrekken. Slechts één zorg hield

hem bezig, een gedachte bezielde hem: overwinnen, de vijand verslaan, tot elke prijs! Die ontembare wil van Stalin ging over op zijn naaste wapenbroeders, en ondanks het feit dat men zich in een toestand bevond die geen uitweg bood, twijfelde niemand aan de overwinning.

En wij waren overwinnaars, wij redden Tsaritsyn. De op de vlucht gejaagde vijand werd ver tot tegen de Don teruggeslagen!

PERM

Op het einde van 1918 wordt de toestand aan het Oostelijke front hachelijk en wel speciaal in de sector van het Derde Leger, dat gedwongen werd Perm op te geven. Half omsingeld door de tegenstander bevond dit leger zich op het einde van November in een staat van algehele demoralisatie. Na zes maanden van onafgebroken gevechten, omdat er geen behoorlijke reserve en geen veilig achterland was, met een zeer slechte bevoorrading (vijf dagen lang vocht de 29ste divisie zonder letterlijk ook maar een korst brood te ontvangen), onder een vorst van 35 graden, bij een volkomen afwezigheid van wegen, met een frontsector van meer dan 400 kilometer, onder bevel van een zwakke Staf, was dit leger niet in staat het hoofd te bieden aan de druk van een in aantal veel sterkere tegenstander. Om dit jammerlijke beeld te voltooien maken wij nog melding van het massale verraad van kader dat uit oud-officieren bestond, van de overgave van hele regimenten die veroorzaakt werd door de slechte sociale samenstelling van de afdelingen, en van de volkomen onbekwaamheid van het bevelvoerend kader. Onder deze omstandigheden stortte het Derde Leger volledig ineen, trok het in wanorde terug waarbij het 300 kilometer in twintig dagen aflegde, en verloor het in die periode 18.000 man, tientallen kanonnen, honderden machinegeweren, enz. De vijand rukte snel op. Hij bedreigde ernstig Wiatka en het hele Oostelijke front.

Door deze feiten wordt het Partijbestuur gedwongen de oorzaken van de ramp te onderzoeken, de juiste maatregelen te treffen tot het herstel der orde in de afdelingen van het Derde Leger

en tot het gezond maken van de toestand in het gebied van Perm. Wie moet er gestuurd worden om deze zeer moeilijke taak op zich te nemen? Dan telegrafeert Lenin aan de Militair-Revolutionnaire Raad van de Republiek het volgende:

„Volgens een hele reeks van inlichtingen van de Partij heerst er in het gebied van Perm een hachelijke toestand en worden er gevallen van dronkenschap geconstateerd. Ik heb er over gedacht Stalin er heen te sturen. Ik ben bang dat Smilga te laks is tegenover . . ., waarvan men beweert dat hij ook drinkt en die niet in staat is om de orde te herstellen.”

Het Partijbestuur neemt de volgende beslissing:

„Er wordt een commissie van onderzoek benoemd uit de Partij. Deze commissie zal zijn samengesteld uit de Partijbestuursleden Dzjerzjinski en Stalin en zal belast worden met het tot in bijzonderheden onderzoeken wat de oorzaken zijn van de overgave van Perm en van de laatste nederlagen aan het Oeralfront. Zij zal bovendien alle omstandigheden aan het licht moeten brengen die met de genoemde feiten verband houden. Het Partijbestuur belast de commissie met het nemen van alle nodige maatregelen voor het snelle herstel van het partijwerk zowel als van het werk der Sowjets in het gehele gebied van het IIIe en het IIe leger.” (Telegram van Swerdlow, no. 00079).

Schijnbaar beperkt deze beslissing de functies van de kameraden Stalin en Dzjerzjinski tot een „onderzoek naar de oorzaken van de overgave van Perm en de laatste nederlagen aan het Oeralfront.” Maar Stalin legt het zwaartepunt van zijn „onderzoekingswerk voor de Partij” op het nemen van afdoende maatregelen ter verbetering van de toestand, op het herstel en de versterking van het front, enz. In het eerste telegram, dat hij op 5 Januari 1919 aan Lenin stuurt om hem de resultaten van het werk der commissie mede te delen, zegt Stalin absoluut niets over „de oorzaken van de ramp”, maar stelt hij integendeel dadelijk de vraag aan de orde, welke maatregelen er getroffen moeten worden om het leger te redden. Het telegram luidt als volgt: „Aan de Voorzitter van de Verdedigingsraad, kameraad Lenin. Het onderzoek is begonnen. Wij zullen U geregeld van de afwikkeling op de hoogte houden. Voor het ogenblik achten wij het noodzakelijk U een eis voor het Derde Leger voor te leggen die geen enkel uitstel duldt. Het gaat om het volgende: het Derde Leger (meer dan 30.000 man) telt op het ogenblik niet meer dan

ongeveer 11.000 uitgeputte, opgebruikte soldaten die ternauwernood in staat zijn de druk van de vijand te weerstaan. De eenheden die door het Opperbevel worden gezonden zijn niét betrouwbaar; bepaalde groepen zijn ons zelfs vijandig gezind en eisen een serieuze schifting. Wanneer men de resten van het Derde Leger wil redden en het snelle oprukken van de tegenstander naar Wiatka wil voorkomen (volgens alle gegevens die van de frontcommandanten en van het Derde Leger worden ontvangen is dit gevaar zeer reëel) dan is het absoluut noodzakelijk om met spoed op zijn minst drie volkomen betrouwbare regimenten uit Rusland te zenden om hen ter beschikking te stellen van de legercommandant. Wij vragen U dringend om in deze geest druk uit te oefenen op de militaire autoriteiten. Wij herhalen het nog eens: zonder een dergelijke maatregel dreigt voor Wiatka hetzelfde lot als Perm trof. Dit is de mening van de betrokken kameraden, een mening die wij onderschrijven op grond van alle inlichtingen waarover wij beschikken.

Stalin

Dzjerzjinski

Wiatka, 5 Januari 1919

8 uur 's avonds" 4).

Het is nog maar de 13e Januari 1919 als Stalin met kameraad Dzjerzjinski aan Lenin en het Partijbestuur hun „Voorlopig kort verslag" zenden over het onderzoek naar de oorzaken van de ramp van Perm. Deze oorzaken zijn in hoofdzaak de volgende: vermoeidheid, de totale uitputting van het leger op het ogenblik dat de vijand tot de aanval overging, het ontbreken van reserves aan onze zijde juist op hetzelfde ogenblik, de gebrekkige verbinding tussen de Generale Staf en het leger zelf, de zorgeloosheid van de legerleiding, de ontoelaatbare en misdadige methoden van bevelvoering over het front zoals die werd toegepast door de Militair Revolutionnaire Raad van de Republiek, die door het geven van met elkaar in strijd zijnde bevelen, het front versterkte en iedere mogelijkheid om het Derde Leger snel te hulp te komen de pas afsneed. Bovendien: het feit dat de versterkingen, die door het achterland gestuurd werden, niet betrouwbaar waren, wat te verklaren is door de oude recruteringsmethoden; de volkomen onveiligheid van het achterland, die veroorzaakt wordt door de

•1) J. Stalin. Werken. Deel 4. bldz. 186—189.

onmacht en onbekwaamheid van de Sowjet- en Partijorganisaties.

Met de snelheid en vastbeslotenheid die hem eigen zijn, stelt Stalin een hele reeks van praktische maatregelen vast, die nodig zijn om de strijdbaarheid van het Derde Leger te herstellen en voert hij deze uit.

„Op 15 Januari — zo lezen wij in het rapport van de Commissie uit het Partijbestuur en van de Raad van Verdediging aan kameraad Lenin — werden naar het front gezonden 12.000 man beproefde infanteristen en cavaleristen; twee dagen later volgden twee eskadrons cavalerie; de 20ste werd het 62ste regiment van de Derde Brigade, na een voorafgaande serieuze schifting, naar het front gezonden. Deze eenheden hebben het mogelijk gemaakt het oprukken van de vijand te stuiten, het moreel van het Derde Leger weer op te monteren en onze eigen aanval tegen Perm, die tot nu toe succesvol verloopt, te beginnen . . .

Achter het front gaat men tot een grondige zuivering van de Sowjet- en Partijorganisaties over. In Wiatka en de voornaamste plaatsen van het district worden revolutionaire comite's georganiseerd. Op het platteland is men begonnen met het oprichten van krachtige revolutionaire organisaties en bouwt men deze steeds verder uit. Heel het werk van de Sowjets en van de Partij wordt gereorganiseerd. Het systeem van militaire controle is herzien en gezuiverd. De Buitengewone Commissie van de provincie, die gezuiverd is, werd met nieuwe werkers van de Partij aangevuld. Men is begonnen het spoorwegknooppunt Wiatka te ontlasten .en te ontwarren . . enz.).

Als gevolg van deze maatregelen werd niet alleen de oprukkende vijand tot staan gebracht, maar in Januari 1919 gaat het Oostelijke front tot de aanval over. Op onze rechterflank werd de stad Oeralsk door ons ingenomen.

Zo begreep Stalin zijn opdracht en zo voerde hij de taak uit die hem werd toevertrouwd: „de oorzaken van de ramp aan het licht te brengen.” Dat deed hij: hij ontdekte de oorzaken, liet ze op eigen initiatief onmiddellijk verdwijnen en bracht de ommekeer teweeg die nodig bleek.

5) J. Stalin. Werken. Deel 4. bldz. 222-223.

PETROGRAD

In de lente van 1919 voerde generaal Joedenitsj de opdracht uit, die Koltsjak hem gegeven had: „zich meester te maken van Petrograd” en de revolutionaire troepen van het Oostelijke front naar zich toe te trekken. Met behulp van Wittebenden uit Estland, Finland en van de Engelse vloot zette het leger van generaal Joedenitsj een verrassend offensief in, waardoor Petrograd ernstig in gevaar kwam. De toestand werd nog verergerd, doordat in Petrograd zelf contra-revolutionaire samenzweringen werden ontdekt. Het bleek dat aan het hoofd daarvan militaire deskundigen stonden, die dienst deden bij de Generale Staf van het Oostelijke front, bij het Zevende Leger en bij de marinebasis van Kroonstad. Tegelijk met de aanval van Joedenitsj op Petrograd behaalde Boelak-Bachowitsj een reeds successen in de omgeving van Pskow. Aan het front werd het ene verraad na het andere gepleegd. Enkele van onze regimenten liepen naar de tegenstander over: het hele garnizoen van de forten Krasnaja Gorka en Scraja Losjadj keerde zich openlijk tegen de Sowjet-macht. Het hele Zevende Leger gaf toe aan de verwarring; het front wankelde; de vijand naderde Petrograd. De toestand moest onmiddellijk gered worden.

Voor het volbrengen van deze taak koos het Partijbestuur weer kameraad Stalin. Drie weken zullen hem voldoende zijn om de situatie te doen veranderen. Snel wordt een einde gemaakt aan de verwarring en het gebrek aan discipline van de gevechtseenheden; de staven krijgen weer ruggengraat; herhaaldelijk worden de arbeiders en communisten van Petrograd gemobiliseerd; vijanden en verraders worden zonder pardon vernietigd. Stalin grijpt in de leiding van de operaties door de militaire bevelhebbers in. Daarover zendt hij aan Lenin het volgende telegram:

„Na Krasnaja Gorka is nu met Seraja Losjadj afgerekend. De kanonnen zijn er in een prima staat. Men gaat verder met het controleren van de andere vestingen en versterkingen.

Militaire deskundigen beweren, dat de verovering van Krasnaja Gorka vanuit zee in tegenspraak is met de maritieme wetenschap. Er blijft mij niets anders over dan deze zogenaamde wetenschap te betreuren; de snelle verovering van Gorka wordt alleen verklaard door het forse ingrijpen van mij, van burgers in het algemeen

in de militaire operaties; zo sterk zelfs, dat bevelen die oorspronkelijk aan de land- en zeestrijdkrachten waren gegeven, werden geannuleerd en door mijn eigen bevelen werden vervangen-

Ik acht mij verplicht te verklaren, dat ik in de toekomst op dezelfde manier zal blijven handelen, ondanks de eerbied die ik overigens voor de wetenschap heb.

Stalin.

16 Juni 1919).

Na zes dagen deelt Stalin aan Lenin mede:

„In onze afdelingen is de ommekeer begonnen. Deze week is er geen enkel geval van individuele of groepsdesertie voorgekomen. De deserteurs komen bij duizenden terug. Steeds meer overlopers komen van de tegenstanders naar onze linies. Binnen een week telden wij er ongeveer 400, de meesten van hen brachten hun wapens mee. In de loop van gisteren zijn wij met de aanval begonnen. Ofschoon de beloofde versterkingen nog niet zijn aangekomen konden wij niet meer in de frontlijn waar wij tot stilstand waren gekomen, blijven; die lijn lag te dicht bij Petrograd. Tot nu toe blijft onze aanval met succes bekroond; de Witten slaan op de vlucht; vandaag hebben wij de lijn Kernowo—Woronino—Slepino—Kaskowo bezet. Wij hebben gevangenen gemaakt en wij hebben twee of meer stukken geschut, automatische wapens en munitie veroverd. De vijandelijke vaartuigen komen niet opdagen; het is duidelijk dat zij angst hebben voor Krasnaja Gorka, dat nu geheel in onze handen is. Stel met spoed 2 miljoen patronen te mijner beschikking voor de 6e divisie.”

Deze twee telegrammen geven een indruk van het geweldige constructieve werk dat door Stalin werd gedaan om een eind te maken aan de buitengewoon gevaarlijke situatie, die voor Petrograd was ontstaan. De ijzeren wil en het heldere doorzicht van Stalin maakten het de Sowjetroepen en de arbeiders van Petrograd mogelijk, om de stad aan de overweldigers te ontrukken. De legers van Joedenitsj werden verslagen en de plannen van de Entente, die de verovering van Petrograd ten doel hadden, werden gedwarsboomd.

6) J. Stalin. Werken. Deel 4. bldz. 261.

HET ZUIDELIJK FRONT

De herinnering aan de herfst van 1919 is bij iedereen levendig gebleven. Het beslissende ogenblik, het keerpunt van de burgeroorlog was aangebroken. De legers van Denikin, door de „geallieerden” van voorraden voorzien, door hun Generale Staven geleid en ondersteund, naderden Orel. In trage golfbewegingen week het gehele, geweldige Zuidelijke front terug. In het achterland was de toestand niet minder ernstig. De moeilijkheden met de bevoorrading waren met uiterste scherpste voelbaar. De industrie was lamgelegd door gebrek aan brandstof. In het binnenland, ja zelfs in Moskou, begonnen contra-revolutionnaire elementen zich te roeren. Toca was in gevaar; de bedreiging lag als een zware druk op Moskou.

De toestand moet absoluut veranderen. Weer zendt het Partijbestuur kameraad Stalin als lid van het Militair-Revolutionnaire Comité naar het Zuidelijke front. Wij behoeven nu niet meer te verzwijgen, dat Stalin voor zijn benoeming de volgende drie beslissende voorwaarden aan het Partijbestuur stelde:

1e. Trotski moet zich niet in de zaken van het Zuidelijke front mengen, noch mag hij de demarcatielijnen overschrijden; 2e. een aantal personen, die Stalin ongeschikt acht om de toestand onder de troepen te verbeteren, moeten onmiddellijk van het Zuidfront worden teruggeroepen; 3e. nieuwe kaderleden, die door Stalin zullen worden aangewezen en die wel in staat zullen zijn die taak te vervullen, moeten onmiddellijk naar het front in het Zuiden worden gezonden. Deze voorwaarden werden in hun geheel aangenomen.

Maar wat met de term Zuidelijk front werd aangeduid strekte zich uit van de Wolga tot aan de Pools-Oekraïense grens en omvatte enige honderdduizenden manschappen. Er was een scherp omlijnd strategisch plan nodig en de taken voor dit front moesten klaar en duidelijk worden vastgesteld wilde men deze geweldige machine, dit Zuidfront, stevig in de hand hebben. Slechts daarna kon men aan de troepen het te bereiken doel voorleggen en slechts daarna kon men door het opnieuw groeperen en het samentrekken van de beste troepen op de plaats van de grootste krachtsinspanning, aan de vijand een slag toebrengen.

Aan het front bevindt Stalin zich tegenover een moeilijke en uiterst verwarde toestand. Wij worden teruggedrongen langs een lijn, die in hoofdzaak langs Koersk, Orel, Toela loopt; de Oostelijke flank, die machteloos is, blijft op zijn plaats, maar komt niet vooruit. Wat de strategische richtlijnen en operatieplannen betreft, legt men Stalin het oude plan voor (van September!!) waarin bepaald wordt, dat de voornaamste klap op de linkervleugel zal worden gegeven, te beginnen n.l. bij Tsaritsyn in de richting van Noworossiisk, dwars door de steppen van de Don.

Nadat hij zich van de toestand op de hoogte heeft gesteld neemt Stalin onmiddellijk een besluit. Hij wijst op besliste wijze het oude plan van de hand, stelt nieuwe plannen op die hij aan Lenin voorlegt in het hier volgende bericht, dat verder voor zichzelf spreekt. Dit bericht is zo boeiend, het schildert met zo'n scherpte het strategische genie van Stalin, het is zo karakteristiek door de vastberaden wijze der probleemstelling, dat wij het nuttig achten het in zijn geheel weer te geven.

„Kameraad Lenin !

Twee maanden geleden had het Oppercommando er geen enkel principieel bezwaar tegen, dat de voornaamste slag geleverd zou worden van West naar Oost, door het Donets-bekken. Wanneer die slag echter niet werd geleverd, komt dit door dat het Oppercommando zich beroept op de „erfenis” die hem is nagelaten door de terugtocht van de Zuidelijke troepen gedurende de zomer, dit wil zeggen, op de spontaan ontstane concentratie van troepen aan het Zuid-Oostelijke front. De hergroepering van deze troepen biedt alleen maar kans op een aanmerkelijk tijdverlies, dat in het voordeel van Denikin zou zijn.... Maar de toestand is nu volkomen veranderd en daarmee ook de positie van de strijdkrachten. Het Achtste Leger (het belangrijkste onderdeel van het oude Zuidfront) is opgerukt in de richting van het Zuidelijke front en bevindt zich onmiddellijk tegenover het Donets-bekken; het cavallerie-korps van Boedjonny (een andere hoofdmacht) is ook in de richting van het Zuidfront opgemarcheerd; een nieuwe afdeling is als aanvulling gekomen, n.l. de Letse divisie, die nadat zij een maand geleden is vernieuwd een bedreiging voor Denikin zal vormen.

Waarvoor blijft de Generale Staf zich krampachtig vastklampen aan het oude plan? Het is duidelijk dat er maar één oorzaak is: koppigheid, of zo men wil, de fractiegeest, deze meest

bekrompen en gevaarlijke geest voor de Republiek, die bij het Oppercommando wordt aangekweekt door het „strategische” kemphaantje Goesséw. Dezer dagen heeft het Oppercommando aan Sjorin het bevel gegeven om aan te vallen vanuit Tsaritsyn in de richting Noworossisk, dwars door de steppen van de Don, langs een lijn, die, als zij al door onze vliegeniers overvlogen kan worden, absoluut onbruikbaar is voor onze infanterie en artillerie. Het is gemakkelijk te bewijzen, dat deze waanzinnige veldtocht (zo zij begonnen wordt) in een omgeving die ons vijandig gezind is, in een land dat volkomen zonder wegen is, ons met een algemene nederlaag bedreigt. Het is licht te begrijpen, dat een veldtocht door de kozakken-stanitsa's — zoals de practijk pas heeft bewezen — de kozakken slechts onder Denikin tegen ons kan bijeen drijven ter verdediging van hun stanitsa's; die veldtocht kan Denikin slechts tot een redder van de Don bevorderen, zij kan slechts het ontstaan van een kozakkenleger voor Denikin met zich mee slepen; om kort te zijn, zij kan slechts de positie van Denikin versterken.

Daarom is het juist nu, zonder verder tijd te verliezen, van belang om het oude plan dat toch reeds practisch van de baan is, te wijzigen en het te vervangen door een plan, dat voorziet in een hoofdaanval, die uitgaat van de streek rond Woronezj in de richting van Rostow, via Charkow en het Donetsbekken. Ten eerste zullen wij daar in een omgeving vechten, die, verre van vijandig tegenover ons te staan daarentegen sympathie voor ons voelt en dat zal onze opmars vergemakkelijken. Ten tweede zullen wij daar een zeer belangrijk spoorwegnet aantreffen (dat van de Donets) en de voornaamste bevoorradingsweg voor het leger van Denikin, n.l. de lijn Woronezj—Rostow.

Ten derde zullen wij door onze opmars het leger van Denikin in tweeën snijden: aan de ene zijde zullen wij de vrijwilligers aan de genade van Machno overleveren en aan de andere zijde zullen wij de kozakken-afdelingen in een positie dringen, waarbij voor hen een aanval in de rug dreigt. Ten vierde zullen wij de kans hebben tweedracht te veroorzaken tussen de Kozakken en Denikin; deze laatste toch zal zijn best doen om, als wij met succes blijven oprukken, de Kozakken naar het-Westen te verplaatsen en dat zal de meerderheid van hen weigeren. . . . Ten vijfde zullen wij kolen krijgen terwijl ze Denikin ontnomen worden.

Het aannemen van dit plan nog verder uit stellen is ónmogelijk.

In het kort: tot geen enkele prijs mag het oude plan, dat door het leven zelf reeds is verworpen, weer opgerakeld worden; dat zou vast en zeker de toestand voor Denikin gunstiger maken. Het is raadzaam het te vervangen door een ander plan. Niet alleen zijn de omstandigheden daarvoor gunstig, maar de toestand eist dit dringend....

Wanneer het niet gebeurt, dan zal mijn werk aan het Zuid- front zinloos zijn; dan zou het nutteloos, misdadig zijn en dat zou mij het recht geven, of liever, dat zou mij verplichten om weg te gaan, onverschillig waarheen, al was het naar de duivel zelf, alles liever dan aan het Zuidfront te blijven.

Serpoekow, de 15de October 1919. 7)

Ieder commentaar op dit document zou overbodig zijn. Men moet eens letten op de maatstaven, die Stalin aanlegt om de kortste richting te bepalen waarlangs de operaties moeten verlopen: tijdens de burgeroorlog blijkt dat de eenvoudige wiskunde dikwijls niet toereikend en vaak er naast is. De weg van Tsaritsyn naar Noworossiisk kan uiteindelijk de langste blijken, omdat zij door een ons vijandig gezind gebied gaat. Daarentegen kan de weg van Toela naar Noworossiisk belangrijk korter zijn, omdat zij door de arbeidersstad Charkow en het door het mijnwerkersgebied van de Donbass loopt. Juist in deze opvatting over de richting die genomen moet worden komen de voornaamste kwaliteiten van Stalin, zowel als revolutionnaire proletariër als waarachtig strateeg van de burgeroorlog, tot uitdrukking.

Het plan van Stalin werd door het Partijbestuur aangenomen. Lenin zelf schreef met eigen hand het bevel aan de Generale- Staf-te-velde om onmiddellijk de oude richtlijnen te veranderen, die van nu af als vervallen moesten worden beschouwd.

Aan het Zuidfront werd de voornaamste aanval ingezet in de richting van Charkow-Donbass-Rostow. Men weet wat de resultaten waren: in de burgeroorlog werd het keerpunt bereikt; de legers van Denikin werden teruggeslagen tot aan de Zwarte Zee en de Oekraïne en Noordelijke Kaukasus werden van Witgardisten bevrijd. De verdienste van dit alles komt geheel aan Stalin toe.

Het is goed nog eens even stil te staan bij een van de

7) J. Stalin. Werken. Deel 4. bldz. 275—277.

belangrijkste historische ogenblikken van deze strijd aan het Zuidelijke front, ogenblikken waaraan de naam van Stalin onverbrekkelijk verbonden is n.l. de vorming van het cavalerielegerkorps. Voor het eerst probeerde men cavalerie-divisies tot een zo belangrijke eenheid als een legerkorps samen te voegen. Stalin had gedurende de burgeroorlog de kracht van een op grote sterkte opererende cavalerie leren kennen. Hij had duidelijk het grote belang er van voor z.g. bliksem-manoeuvres begrepen. Maar niemand had in het verleden zelf ervaring opgedaan met de acties van een cavalerie-legerkorps. In de wetenschappelijke werken werd er niet over gesproken; daardoor stuitte de maatregel op wantrouwen en zelfs op tegenstand. Maar dat was niets voor Stalin. Zodra hij overtuigd was van de juistheid en van het nut van zijn plannen ging hij tot de verwerkelijking er van over, ging hij recht op zijn doel af. En op 11 November ontving de Militair Revolutionnaire Raad van de Republiek het volgende rapport van de Militair Revolutionnaire Raad van het Zuidfront

„Aan de Militair Revolutionnaire Raad van de Republiek, De Militair Revolutionnaire Raad van het Zuidfront heeft, gezien de eisen die de huidige toestand stelt, in haar zitting van 11 November besloten, een Cavalerie-legerkorps te formeren samengesteld uit de 1e en 2e cavalerie-afdeling en een brigade infanterie, waaraan in de toekomst een tweede brigade zal worden toegevoegd.

DE RAAD VAN HET CAVALERIE-LEGERKORPS:

Korps-commandant: kameraad Boedjonny.

Leden: de kameraden Worosjilow en Tsjadcnko.

Document: besluit van de Militair-Revolutionnaire Raad van het Zuidfront van 11 November 1919.

No. 505/a.

Verzoeken dit te bevestigen.”

Het cavalerie-legerkorps werd gevormd ondanks de tegenwerking van Trotski. Het initiatief van deze schepping komt aan Stalin toe, die zeer duidelijk de absolute noodzaak van een dergelijke instelling begreep. De gevolgen er van zijn aan ieder bekend.

Aan het Zuidfront bracht Stalin nog andere merkwaardige bijzonderheden op zeer duidelijke wijze naar voren, b.v. het doen inzetten van sterke concentraties van stoottroepen op de

voornaamste aanvalspunten, op deze punten de beste eenheden samenbrengen en zo de vijand verslaan. In dit opzicht bereikte hij een werkelijk meesterschap, evenals in het bepalen van de aanvalsrichting.

Na de nederlaag van Denikin werd de autoriteit van Stalin, als organisator zowel als uitstekend militair aanvoerder, onaanvechtbaar. In Januari 1920, wanneer door grove fouten van de leiding aan het front bij Rostow onze aanval op gevaarlijke wijze wordt opgehouden, wanneer opnieuw het gevaar ontstaat dat de Witgardisten na zich hersteld te hebben, de vruchten van onze overwinning weer zullen verloren doen gaan, dan zendt het Partijbestuur het volgende telegram aan Stalin:

„Omdat het noodzakelijk is werkelijk eenheid in de leiding van het Kaukasus-front tot stand te brengen, de autoriteit van de front- en de legercommandant te versterken en op brede schaal van de plaatselijke krachten en hulpbronnen gebruik te maken, acht het Politiek Bureau van het Partijbestuur het dringend noodzakelijk, dat U deel zult uitmaken van de Militair-Revolutionnaire Raad van het Kaukasusfront. . . . Deel de datum van uw vertrek naar Rostow aan ons mee.”

Stalin gehoorzaamt, ofschoon hij van mening is, dat men hem om gezondheidsredenen deze overplaatsing had moeten besparen. Bovendien vreest hij, dat deze voortdurende overplaatsingen door de plaatselijke partijorganisaties verkeerd zullen worden begrepen, daar zij geneigd zullen zijn....: „mij er van te beschuldigen lichtvaardig van de ene bestuursfunctie naar de andere over te gaan, omdat zij niet op de hoogte zijn van de besluiten van het Partijbestuur.”⁸⁾

Het Partijbestuur erkent de juistheid van Stalin's argumenten en op 10 Februari telegrafeert Lenin hem: „Ik hoop dat de mogelijkheid bestaat om, ... de hele zaak zonder uw overplaatsing te kunnen regelen.”

Wanneer onder de bescherming der Witgardisten Wrangel vanuit de Krim ten aanval trekt en er daardoor een nieuwe verschrikkelijke bedreiging voor het bevrijde Donetsbekken en het hele Zuiden ontstaat, besluit op 2 Augustus 1920 het Partijbestuur het volgende:

„In verband met de successen van Wrangel en de alarmerende toestand in de Koeban, moet het front van Wrangel als van

8) Telegram van Stalin van 7 Februari 1920.

grote betekenis en als een afzonderlijk front beschouwd worden. Aan kameraad Stalin moet worden opgedragen te zorgen voor het vormen van een Militair Revolutionnaire Raad en al zijn krachten aan het front van Wrangel te wijden.”

Op dezelfde dag schrijft Lenin aan Stalin:

„Het Politiek Bureau heeft zojuist besloten tot een indeling van de fronten over te gaan, opdat gij u uitsluitend met het Wrangel-front zult kunnen bezig houden....”

Stalin organiseert het nieuwe front en stelt het plan op voor de vernietiging van Wrangel. De ijzeren wil en het strategische genie van Stalin vormen de bases van het operatieplan van Froenze, en Wrangel werd op de vlucht gejaagd.

Tijdens de veldtocht tegen de Poolse Witgardisten is Stalin lid van de Militair-Revolutionnaire Raad van het Zuid-Westfront. De nederlaag van de Poolse legers, de bevrijding van Kiëw en van de rechteroever van de Djnepr, de diepe doorstoot in Gallicië, de organisatie van de beroemde actie van het 1e Cavalerie-Legerkorps — het lievelingskind van Stalin — zij zijn allen voor een groot gedeelte te danken aan zijn bekwaamheid en bedachtzame leiding.

De ineenstorting van het gehele Poolse front in de Oekraïne en de bijna totale vernietiging van het 3e Poolse leger voor Kiëw, de vernietigende slagen die aan de vijand werden toegebracht voor Berditsjew en Zjtomir en het oprukken van het 1e Cavalerie-legerkorps in de richting van Rowno maakten het ons mogelijk om op het Westelijke front tot de algemene aanval over te gaan. De gevechtsacties aan het Zuid-Oostelijke front brachten de Rode Troepen tot voor Lwow zelf. Alleen het mislukken van de actie van onze troepen voor Warschau, wat te wijten was aan de verraderlijke bevelen van Trotski en zijn handlangers in de Grote Generale Staf van het Rode Leger, hield het Legerkorps van de Cavalerie van zijn doel af, toen het gereed stond om Lwow aan te vallen, waarvan het nog slechts 10 kilometer verwijderd was.

Dit tijdperk is evenwel zo rijk aan gebeurtenissen en de studie ervan eist een zo uitvoerige documentatie en zulk een nauwkeurige analyse, dat dit ons buiten de grenzen van dit artikel zou brengen.

Deze korte schets van het militaire werk van kameraad Stalin heeft lang niet alle mogelijkheden uitgeput om zijn

belangrijkste kwaliteiten als militair leider en proletarische revolutionnair in het juiste licht te stellen. In de eerste plaats treft ons Stalin's eigenschap om snel een concrete toestand te overzien en in overeenstemming daarmee te handelen. Daar hij een tegenstander is van iedere verslapping, van ieder gebrek aan discipline en van iedere anarchistische stemming, aarzelt Stalin nimmer, om wanneer het belang van de revolutie dit eist, de verantwoordelijkheid te nemen voor de strengste maatregelen en meest radicale besluiten. Wanneer het belang van de revolutie het eiste, was Stalin bereid om onverschillig wat voor regelingen, wat voor reglementen of hiërarchische begrippen aan zijn laars te lappen.

Stalin was steeds voorstander van een militaire discipline en van de sterkst mogelijke centralisatie, onder voorwaarde echter dat de hogere militaire organen bij hun leiding blijf gaven van verstandig en logisch denken. In het reeds eerder aangehaald rapport van de Partijbestuurs-commissie en van de Verdedigingsraad aan Lenin, schrijft Stalin tezamen met Djerzjinski op 31 Januari 1919:

„Een legerkorps kan niet als een volkomen zelfstandige, met zichzelf ingenomen eenheid handelen; in zijn handelen is het volkomen afhankelijk van de aanleunende legerkorpsen en in de eerste plaats van de richtlijnen van de Militair Revolutionnaire Raad van de Republiek: als al het overige gelijk is, kan het bekwaamste legerkorps verslagen worden als de bevelen van de centrale leiding niet juist zijn en er geen behoorlijk contact bestaat met de naburige legerkorpsen. Het is noodzakelijk om aan het front, en voor alles aan het Oostelijke front, een sterke centralisatie door te voeren van de activiteit van de verschillende legers, om de uitvoering van strategisch juiste en ernstig doordachte bevelen mogelijk te maken. Willekeur of gebrek aan overleg bij het samenstellen van de bevelen, het onvoldoende op hun juiste waarde schatten van alle gegevens en het dien ten gevolge snel wijzigen van bevelen, uiteindelijk de vaagheid en onnauwkeurigheid van de bevelen zelf, maken het leiden van de legers onmogelijk en voeren naar verspilling van krachten en van tijd en naar een desorganisatie van het front! — En dit alles wordt door de Militair Revolutionnaire Raad van de Republiek toegelaten. — ”°)

9) J. Stalin. Werken. Deel 4. bldz. 212—213.

Steeds drong Stalin er op aan, dat ieder de persoonlijke verantwoording moet dragen voor de opdracht die hem verstrekt is en hij kon de „dienstenverwarring”, het afschuifstelsel, fysiek niet verdragen.

Stalin besteedde veel aandacht aan de organisatie van de bevoorrading. Hij kende en begreep het belang van goed voedsel en warme kleding voor de soldaten. In Tsaritsyn, in Perm, aan Zuidelijke front had hij geen rust voordat de troepen van proviand waren voorzien en reeds daardoor alleen sterker werden en meer weerstand kregen.

In Stalin vinden wij de meest typerende trekken van de organisator van het front van de arbeidersklasse. Hij heeft de grootste aandacht voor de sociale samenstelling van het leger opdat het werkelijk zal bestaan uit arbeiders en boeren, uit hen „die niet de arbeid van anderen uitbuiten”. Hij hecht een geweldige waarde aan het politieke werk in het leger en hij is herhaaldelijk de man die de communisten mobiliseert, want hij acht het noodzakelijk dat een belangrijk percentage van hen juist als eenvoudige soldaten zal dienst doen. Stalin is veeleisend wat de keuze van militaire commissarissen betreft. Hij critiseert het toenmalige Bureau van Militaire Commissarissen scherp, omdat het „bengels naar het leger heeft gestuurd. Hij zeide:

„De Militaire Commissarissen moeten de ziel zijn van alle dingen die de oorlog aangaan, diegenen, die de militaire vak mensen met zich mee weten te slepen” (10 11).

Stalin hechtte ook een enorm belang aan de politieke toestand van het achterland van het leger. In het rapport van de Partij- bestuurscommissie en de Verdedigingsraad aan Lenin schreef hij samen met Dzjerzjinski:

„De Achillespees van onze legers is het gebrek aan solidariteit van het achterland; dit is in de eerste plaats te verklaren uit de onachtzaamheid in het Partijwerk, uit de onbekwaamheid van de plaatselijke Sowjets om de richtlijnen van de top door te voeren, uit de uitzonderlijke toestand (die bijna een isolement is) van de plaatselijke Buitengewone Commissies” (11).

Stalin toonde zich uitermate streng bij de keuze van personen. Ongeacht hun rang, met opzijzetten van alle „persoonlijke overwegingen”, zette hij op de meest meedogenloze wijze deskundigen,

10) Telegram uit Tsaritsyn, 1918.

11) J. Stalin. Werken. Deel 4. bldz. 216.

commissarissen, werkers van de Partij of onbekwame Sowjets af. Maar tegelijkertijd steunde en verdedigde Stalin, meer dan wie ook, altijd diegenen, waarvan hij meende, dat zij zich het vertrouwen hadden waardig getoond, dat de revolutie in hen had gesteld. Zo gedroeg Stalin zich ten opzichte van de rode commandanten, waarvan hij persoonlijk de verdienste had leren kennen. Toen een van de werkelijke proletarische helden van de burgeroorlog in het begin van 1920 per vergissing ter dood werd veroordeeld — het was kameraad Parchomenko, die later de 14e cavaleriedivisie zou leiden en zou vallen in de strijd tegen de benden van Machno — eiste Stalin, toen hij bericht van het vonnis kreeg de onmiddellijke en onvoorwaardelijke invrijheidstelling. Men zou nog een groot aantal van soortgelijke feiten kunnen opnoemen. Stalin wist, zoals maar enkele groten het wisten, terdege de werkers te waarderen, die hun leven gaven voor de proletarische revolutie en dat ontging onze bevelhebbers niet, evenmin als de anderen, die het voorrecht hadden onder zijn leiding voor onze zaak te strijden.

Zo was kameraad Stalin tijdens de burgeroorlog. Zo bleef hij in de loop van de volgende jaren van strijd voor het socialisme.

De burgeroorlog heeft van Stalin een geweldige inspanning van zijn krachten, van zijn energie, van zijn wil en van zijn geest geëist. Zonder zich te sparen wijdde hij zich geheel er aan. Tegelijkertijd putte hij er een rijke ervaring uit voor de komende taken.

Dank zij zijn revolutionnair, strategisch genie heeft Stalin tijdens de burgeroorlog onder voortdurend wisselende en ingewikkelde omstandigheden, steeds nauwkeurig weten te bepalen, waar het zwaartepunt van de grootste krachtsinspanning moest liggen. Hij heeft daarbij de gewenste resultaten bereikt, dank zij het feit, dat hij gebruik wist te maken van de verschillende tactische hulpmiddelen die voor een bepaalde situatie het meest geëigend waren. Zijn bekwaamheden als proletarisch strateeg en tacticus heeft hij ook na de burgeroorlog behouden. Zij zijn in de hele Partij wel bekend.

Doordat hij bijtijds de plannen van de vijandelijke agenten in ons land, van de Trotskisten, Boecharinisten en andere verraders, saboteurs en handlangers van de bourgeoisie aan het daglicht bracht, heeft Stalin onschatbare diensten aan het vaderland bewezen. De vijanden van het volk trachtten de economische en

militaire macht van ons land te ondermijnen en een toestand te scheppen, die in geval van een oorlog gunstig zou zijn voor de imperialisten. Stalin heeft de Bolsjewistische Partij en het Sowjet-volk geleid naar de weg, waarop de vijanden op de vlucht worden gejaagd; dat was van beslissende betekenis voor de zegevierende opbouw van het socialisme en voor de versterking van de defensieve kracht van de Sowjet-Unie.

Formeel was Stalin na de burgeroorlog geen militair meer; maar steeds bleef hij zich in belangrijke mate bemoeien met de vraagstukken, die betrekking hebben op de verdediging van de Sowjetstaat. Evenals tijdens de jaren van de burgeroorlog kent hij het Rode Leger verbluffend goed en is hij er de intiemste en meest dierbare vriend van.

Hoofdstuk II

Stalin en de opbouw van het Rode leger

Het Rode Leger viert vandaag, samen met de Bolsjewistische Partij, tezamen met alle volkeren van de Sowjet-Unie, de 60ste verjaardag van de grote Stalin (12).

Stalin is niet alleen de verpersoonlijking van het Bolsjewisme en van de Sowjetmacht; zijn naam is het zinnebeeld van het zegevierende Socialisme; zijn naam bezielt ons volk tot zijn heldhaftigheid, zijn scheppende arbeid, zijn zelfverloochening; die naam verkondigt verwachting, hoop, streven en vooruitzichten voor de werkers van de gehele wereld; Stalin — dat betekent een internationale naam, die tot het vaandel is geworden in de strijd voor de grootste idealen der mensheid.

Het is ook de naam van het Rode Leger. De gewapende verdediging van het overwinnende Socialisme, de opbouw van het Rode Leger van de Sowjet-Unie, zijn geschiedenis, zijn kracht, zijn macht, zijn sterke en in de strijd gestaalde legergroepen, zijn materiaal en zijn heldhaftig kader, — dat alles is onverbrekkelijk verbonden met de naam van Stalin.

De naam van Stalin is onmogelijk te scheiden van de geschiedenis en de opbouw van de gewapende macht van de Sowjet-Staat. Het is onmogelijk over Stalin te spreken, over hem te schrijven, zonder te vertellen over de heldhaftige geschiedenis en de heroïsche veldslagen van het Rode Leger; en eveneens is het ondoenlijk over het Rode Leger te spreken of er over te schrijven, zonder over Stalin te spreken, die in nauwe samenwerking met Lenin, er vanaf het ontstaan de grondslag voor heeft gelegd.

Daarom groeten vandaag, op de dag waarop heel ons land in één gemeenschappelijke opwelling van genegenheid en verknochtheid de 60ste verjaardag viert van de geboorte van kameraad Stalin, alle strijders, commandanten, commissarissen en politieke werkers, — allen die deel uitmaken van de gewapende macht van de Sowjet-Staat — hun grote Stalin met buitengewone dankbaarheid en grote vreugde.

12) Dit artikel werd door kameraad Worosjilow geschreven voor de 60ste verjaardag van Stalin.

Er zullen talrijke boekwerken gewijd worden aan Stalin, de schepper van het Rode Leger, de bezieler en organisator van zijn overwinningen, de maker en ontwerper van de strategische en tactische wetten van de proletarische revolutie.

Wij, die zijn tijd- en strijdgenoten zijn, wij kunnen slechts enkele vluchtige indrukken geven van het geweldige en vruchtbare militaire werk dat hij heeft verricht.

Ver voor de eerste Russische revolutie van 1905 was Stalin als Marxist en Leninist een leidende persoonlijkheid geworden in de Bolsjewistische organisaties van de Trans-Kaukasus. Reeds vanaf deze periode streed hij als een ware Marxist en Bolsjewiek met heel de hartstocht van een waarachtig Leninist voor de verwerkelijking van een der fundamentele grondslagen van de Bolsjewistische Partij — de gewapende opstand. Toen in 1905 het werk van de organisatie van de arbeiders-milities met het oog op een gewapende strijd tegen het Tsarisme nog maar juist begonnen was, kon alleen Stalin, als ware Bolsjewiek, Leninist en als strateeg van de overwinningen der proletarische revolutie ondanks de oppositie en de hardnekkige tegenstand van de mensjewiki, het volgende verklaren:

„Welke revolutie zou zonder wapens kunnen overwinnen? Wat is dat voor een revolutionnair, die zegt: de wapens neer? Wie dat zegt is zonder enige twijfel een aanhanger van Tolstoi, maar geen revolutionnair. In ieder geval is het, wie het ook zij, een vijand van de revolutie, van het volk .. .

Wat hebben wij nodig om werkelijk de overwinning te behalen? Daartoe hebben wij drie dingen nodig: ten eerste: wapens; ten tweede: wapens; ten derde: nog eens en nog eens wapens” 13).

In 1917, vanaf de burgerlijk-democratische Februari-revolutie, heeft Lenin in de persoon van Stalin reeds de beschikking over een vooraanstaand organisator van de strijdmacht van het proletariaat en van de massa der werkende boeren.

Met Lenin samen bereidt Stalin met buitengewone vastberadenheid en zorgvuldigheid de gewapende October-aanval voor: hij leidt direct alle operaties van de Grote Revolutie, hij dirigeert gevechtsgroep na gevechtsgroep naar het gevechtsterrein, dat in het plan van Lenin is vastgesteld, hij is de manoeuvres van de

13) Discussie van J. Stalin op een arbeidersvergadering, die gehouden werd in Nadzaladwi (arrondissement Tiflis) over het manifest van de Tsaar van 17 October 1905. Uit L. Berin, Bijdrage tot de geschiedenis van de Bolsjewistische organisaties van de Trans-Kaukasus, 7de druk, Gospolitizdat 1947, bldz. 104.

klassevijand vóór en hij brengt deze vijand verschrikkelijke, dodelijke slagen toe. Wanneer tijdens de burgeroorlog honger en ellende heersen, wanneer de klassenstrijd op zijn scherpst is, wanneer de wapens en de materiële basis geheel of bijna geheel ontbreken, wanneer de arbeidersklasse van Rusland op een verschrikkelijke wijze is uitgeput en de binnenlandse contra-revolutie op brede schaal steun ontvangt van de imperialistische bourgeoisie uit de gehele wereld, dan legt Stalin, samen met kameraad Lenin wiens rechterhand hij is, op deze methodische wijze die hem eigen is, steen voor steen de fundamenten voor de gewapende verdediging van het Socialisme, voor het Rode Leger en maakt het hechter en sterker.

Het belang van de door Stalin in deze heldhaftige periode van onze geschiedenis bewezen diensten ligt in het feit, dat onder zijn vaste hand, juist tijdens de strijd om de overwinning zelf, het leger als een georganiseerde strijdmacht werd geschapen. De ervaren hand van Stalin benutte de strijd zelf — die om met een overwinning te eindigen een georganiseerde gewapende macht nodig had — als organisatie-factor, als scheppende kracht.

De bladzijden uit het boek over de heldhaftige geschiedenis onzer revolutie die gewijd zijn aan de burgeroorlog, dragen in gouden letters de naam van Stalin, de organisator en schepper van de gewapende macht van het zegevierende socialisme.

„ . . . Of wij zullen een werkelijk arbeiders- en boerenleger vormen, een staand leger met ijzeren discipline, en daarmee de Republiek verdedigen, of wij zullen het niet doen en onze zaak zal verloren zijn”¹⁴⁾. Aldus verklaarde Stalin op het VIII congres van onze Partij.

Het was in Maart 1919 dat deze woorden werden uitgesproken, d.w.z. op het ogenblik dat de golf van de contra-revolutie haar hoogtepunt nog niet had bereikt, op het ogenblik dat de Koltsjaks, Dcnikins en Joedenitsj’cn die op ruime wijze door de imperialistische bourgeoisie van Engeland, Frankrijk, Amerika, Japan en andere landen werden gesteund, met hun legers van het Oosten en het Westen, van het Zuiden en het Noorden oprukten in de richting van het centrum, van het hart van de proletarische revolutie: naar Moskou.

Stalin is het, die in deze periode de betekenis van het Rode Leger vaststelde en de weg uitstippelde, die moest leiden naar

14) J? Stalin. Werken. Deel 4. bldz. 250.

het vormen van een werkelijk, gedisciplineerd Rood Leger, een leger van arbeiders en boeren, dat alle door de Tsaristische generaals geleide troepen van de contra-revolutie zou moeten verslaan.

Wij hebben dit leger gevormd. Wij hebben het kunnen vormen, omdat Lenin en Stalin persoonlijk in deze periode die moeilijke taak op zich namen; zij hebben aan dit werk leiding gegeven en hebben het door te zwoegen als reuzen tot een goed einde gebracht.

Tijdens de burgeroorlog heeft de machtige wil van Stalin, zijn als staal zo vaste hand, zijn koelbloedigheid en zijn buitengewone vastbeslotenheid onder alle omstandigheden, zijn veeleisend zijn tegenover zichzelf en tegenover zijn omgeving, de moed en dapperheid geprikkeld van de soldaten, officieren, commissarissen en politieke functionarissen van ons leger. Zij hebben over hen de geest van heldhaftigheid en zelfverloochening gebracht en ons leger heeft overwinningen behaald. Daardoor is het groot geworden, heeft het aan macht gewonnen; het is een onverwoestbare kracht geworden, die het land van de Sowjets tegen al zijn vijanden verdedigd heeft.

Er zijn lieden die Stalin menen te kunnen vergelijken met grote veldheren uit de geschiedenis.

Een dergelijke vergelijking is niet bestand tegen kritiek. Het is ónmogelijk om Lenin en Stalin te vergelijken met welke veldheer ook al zijn het alle twee grote leiders van geweldige massa's strijdende mensen, en van massa's georganiseerd in verschillende militaire eenheden, die van moderne strijdmiddelen waren voorzien.

Steunende op de marxistische opvattingen over de oorlogsproblemen heeft Stalin de grondslagen gelegd voor de nieuwe proletarische strategische en tactische theorie.

Hij formuleerde de fundamentele principes van de proletarische strategie als volgt:

„De voornaamste taak van de strategie bestaat uit het vaststellen van de richting, waarin de grootste krachtsinspanning zal worden ontplooit, de richting die de arbeidersklasse zal moeten inslaan en die het aan het proletariaat zal mogelijk maken, met zo weinig mogelijk offers, de vijand de genadeslag toe te brengen en zo de gestelde doeleinden te bereiken. Het strategische plan — dat is het organisatieplan voor de beslissende slag in de richting waar er het maximum aan resultaten mee te behalen is” 15).

15) J. Stalin. Werken. Deel 5. bldz. 163.

„Anders gezegd: de richting van de hoofdslag bepalen wil zeggen, het karakter voorzien van de militaire operaties voor een hele oorlogsperiode, dat is dus 9/10 gedeelte van de afloop vooruit bepalen. Dat zijn juist de taken van de strategie” 16).

Gelukkigerwijze waren in Stalin de eigenschappen van de grote strateeg en van de uitmuntende tacticus van de proletarische revolutie verenigd. Hij heeft op marxistische, dialectische manier de strategische en tactische wetten van de klassenstrijd weten toe te passen op de militaire realiteit, op de strijd van de gewapende machten van de revolutie.

„Tactiek, zegt Stalin, is een onderdeel van de strategie; zij is aan haar ondergeschikt en zij dient haar. De tactiek is niet iets dat betrekking heeft op de oorlog in zijn geheel; zij heeft slechts te maken met de afzonderlijke episoden, met de gevechten, met de veldslagen. Waar de strategie tracht de oorlog te winnen, of laten wij maar zeggen, de strijd tegen het Tsarisme tot een einde te brengen, is het doel van de tactiek het winnen van deze of gene veldslag, van dit of dat gevecht, het tot een goed einde brengen van een of andere campagne, in ieder geval de bemoeienis met een actie, die zich min of meer beperkt tot de concrete situatie van de strijd op een bepaald moment.

De voornaamste taak van de tactiek is: de middelen, de vorm en de methoden van de strijd vast te stellen, die het meest geschikt zijn voor de bepaalde situatie op een zeker ogenblik en die het strategische succes op de beste wijze voorbereiden. Daarom moet de uitwerking, moeten de resultaten van de tactiek niet worden afgewogen aan hun eigen waarde, niet worden beoordeeld vanuit het oogpunt van het onmiddellijk resultaat, maar vanuit het standpunt van de opgaven en de mogelijkheden van de strategie”17)

De studie van de voornaamste krijgsoperaties, die tijdens de burgeroorlog tot ons succes en onze overwinning hebben geleid, de studie van Stalins plannen en van de methoden die door hem werden gebruikt om deze plannen te verwerkelijken laat de kenmerken van zijn strategie en tactiek duidelijk uitkomen.

Laat ons dit aan de hand van enige voorbeelden uit de burgeroorlog verduidelijken.

Nadat Stalin de bevelen heeft gegeven voor de slag tegen

16) J. Stalin. Werken. Deel 5. bldz. 164.

17) J. Stalin. Werken. Deel 5. bldz. 166.

Denikin in de richting van Orel en Woronezj, eist hij van zijn legerbevelhebbers onvoorwaardelijk:

„dat gedurende het uitvoeren van de opgedragen taken men niet frontaal oprukt, maar dat de troepen geconcentreerd worden om aanvallen in de flank uit te voeren tegen de hoofdmacht van de tegenstander, waarbij men in de hoofdrichting moet opereren zonder uit het oog te verliezen, dat succes alleen zal kunnen bereikt worden als men bewegelijk blijft. Ik vestig in het bijzonder de aandacht op het krachtdadig gebruik van de cavalerie voor het uitvoeren van flankaanvallen en het aangrijpen van de achterhoede van de vijand. De cavalerie zal in grote sterkte op de flanken geconcentreerd worden, waardoor zij tegelijkertijd de verbindingen tussen de verschillende onderdelen zal veilig stellen” 18).

Na de bevrijding van Orel en Woronezj herinnert Stalin nog eens er aan:

„ik bevestig hiermede nog eens aan alle bevelvoerende officieren: prent U goed de voorwaarden in het hoofd, die ons succes bij Orel en Woronezj hebben mogelijk gemaakt. Het gaat er om, onze krachten niet te versnipperen en de tegenstander in de door ons gekozen richting te treffen, zijn troepen op een smal front samen te trekken en hem dan onstuimig en vastberaden een werkelijke klap toe te brengen. Het is van het grootste belang te allen tijde een sterke verbinding met zijn eigen eenheid en met de aangrenzende troepen te hebben” 19).

In een door Stalin ondertekend telegram van 24 November 1919, dat betrekking heeft op het afbakenen van de frontgedeelte ten tussen de troepen-eenheden, ontvangen de bevelvoerende officieren de volgende, voor het karakter der operaties zeer belangrijke, toelichtingen:

„Ik ben het er mede eens, dat men de eenheden de slechte gewoonte van het zijde aan zijde strijden, in één gesloten frontlinie, afleert, en dat men hun er aan gewend met eigen middelen voor hun flankbeveiliging te zorgen. Ik ben van mening, dat men dat moet bereiken door scholing en opleiding van de troepen en wel in hoofdzaak van hun meerderen. Maar niet door te ontkennen, dat het bestaan van vaste frontsectoren voor ieder van de troepen noodzakelijk is. ... Het belangrijkste waarvan de troepen

18) Richtlijn No. 10726 van 6 October 1919.

19) Richtlijn No. 11144/op. van 20 October 1919.

moeten worden bevrijd, is de ziekelijke angst voor het zich onbeveiligd en blootgesteld voelen van hun flanken. Om een goede verbinding met de naburige troependelen te verzekeren is het niet nodig dat men schouder aan schouder vecht, maar moet men opereren door middel van aanvallen, die zo veel mogelijk in de hoofdrichting van de gevechtshandelingen verlopen. De demarcatielijnen zelf zijn onmisbaar om voor de eenheden de hoofdrichting aan te geven en om de plaatsing en de bewegingen van de legertroups vast te stellen . . .” 20).

Stalins plan voor het verslaan van Denikin bijvoorbeeld staat volkomen los van de eenvoudige wiskundige berekening van de kortste weg voor de operatie.

Bij het maken van het plan van Stalin, dat bepaalde dat de voornaamste stoot zou worden toegebracht aan het Zuidfront in de richting Rostow langs de arbeidersstad Charkow en het mijnwerkersgebied van het Donbekken, is rekening gehouden met de sympathie voor, en de directe steun aan het Rode Leger door de arbeidersklasse van de Oekraïne en van het Donetsbekken. Dit plan bewijst in de eerste plaats dat Stalin niet alleen een veldheer, een strateeg is in de gebruikelijke betekenis van het woord, maar dat hij de veldheer en de strateeg is van de proletarische revolutie, die niet alleen over gewapende troepen beschikt, maar ook over het potentieel aan menselijke krachten dat hij in de strategische hoofdlijn zal vrijmaken. Het zijn juist deze reserves, deze reusachtige sluimerende machten van de proletarische revolutie, die ondanks de moeilijke omstandigheden in volle ontwikkeling zijn, die door het strategisch genie van Stalin op volmaakte en onfeilbare manier in zijn merkwaardige plannen zullen betrokken worden.

Aan de andere kant hield Stalin in zijn plannen steeds rekening met de potentiële reserves van de tegenstander. Om dit toe te lichten, zal ik enige uittreksels aanhalen uit de brief, die Stalin op 17 Juni 1920 aan de Militair Revolutionnaire Raad van het Cavalerie-legerkorps zond:

„Vrienden,

Houdt rekening met de volgende omstandigheden:

Gewoonlijk bevinden zich „militaire missies” . . . van Europese Staten bij de Poolse troepen-afdelingen. De leden dezer missies vormen in feite de leiding van de Poolse eenheden en daarom

20) Telegram No. 678/op.

moeten zij tot elke prijs (als het mogelijk is) worden gearresteerd en onder sterk geleide naar de Militair Revolutionnaire Raad van het front worden gebracht.

In de door de Polen bezette steden bevinden zich gewoonlijk allerlei Rode Kruis-afdelingen . . . Deze instanties zijn ware haarden van Poolse spionage. Zij moeten in arrest worden genomen en naar dezelfde plaats worden doorgezonden.

Bij het terugtrekken laten de Polen wapens achter voor de koelakken, om in de toekomst de ontwikkeling van bandietenbenden in de rug van onze troepen te stimuleren. Daarom is het noodzakelijk, dat bij het oprukken deze wapens aan de bevolking worden ontnomen en de burgerbevolking volkomen ontwapend wordt.

Maakt het onze officieren, commissarissen en ook alle soldaten zonder uitzondering duidelijk, dat wij oprukken om alle werkende boeren te bevrijden van het juk van de Poolse landheren, dat onze oorlog een bevrijdingsoorlog is . .

De krijgsgevangen gemaakte Oekrainers van Gallicië (Roethenië) moeten met omzichtigheid behandeld worden. Dit geldt niet alleen voor de boeren maar ook voor de intellectuelen. Overtuigt hen ervan, dat wanneer de door de Polen onderdrukte Oekrainers van Gallicië ons helpen, wij tot Lwow zullen oprukken om de stad te bevrijden en ze aan de Oekrainers van Gallicië terug te geven. Overtuigt hen, dat wij de Polen zullen verjagen en de onderdrukte Oekrainers van Gallicië zullen helpen om hun eigen onafhankelijke staat te scheppen. Zelfs wanneer deze staat geen Sowjet-staat zou zijn, mits zij maar tegenover de Unie van Socialistische Sowjet Republieken welwillend zal staan.... ”

Dan is er het Stalin-plan voor het herstel van het Oostelijkc front, na de doorbraak bij Perm, en voor de versterking van het Derde Leger, gevolgd door de aanval van dit Leger tegen Koltsjak. Dit plan, dar uitsluitend berustte op de kennis van de situatie in de Oeral en op het begrip over de belangrijkheid en beekenis van het achterland, laat Stalin zien in al zijn gróótte als strateeg van een nieuw type, die in staat is om in een politiek en militair zeer ingewikkelde situatie, juist die essentiële schakel te vinden, waarmede het mogelijk is de loop van een hele keten van gebeurtenissen in de gewenste richting te leiden en het gestélde doel volledig, te bereiken. De begrippen, die door Stalin

bij Perm werden toegepast, vormen eigenlijk een nieuwe wetenschap over de betekenis van het achterland.

Stalin zelf heeft op schitterende en beknopte wijze de grondbeginselen van zijn militaire strategie en tactiek geformuleerd in de GESCHIEDENIS VAN DE COMMUNISTISCHE PARTIJ VAN DE SOWJET-UNIE (BOLSJEWIKI), waar hij antwoord geeft op de vraag: „Waarom heeft het Rode Leger overwonnen?”

In drie bladzijden is daar de hele filosofie van de strategie en tactiek van de zegevierende socialistische revolutie samengevat.

Alleen Stalin, de naaste strijdmakker van Lenin, de directe organisator en het hoofd van de proletarische revolutie, kon zo briljant en zo treffend juist de oorzaken van onze militaire strategische en tactische overwinningen formuleren.

De militaire strategie en tactiek van Stalin spruiten feitelijk voort uit de politieke strategie en tactiek van de klasse, die door Marx, Engels en Lenin zijn geformuleerd.

Hoe kan men dan Stalin nog vergelijken met beroemde veldheren, al waren zij de grootste uitblinkers in de geschiedenis van de krijgskunde?

Stalin heeft ons een nieuwe theorie gegeven over de Staat onder de kapitalistische omsingeling, hij heeft de noodzakelijkheid bewezen, om de Staat — met zijn voornaamste orgaan, het staande leger — onder het communisme in stand te houden, wanneer het land door kapitalistische staten omringd blijft.

Nadat hij de veranderingen in de vorm en taken van de Socialistische Staat onder de kapitalistische omsingeling heeft duidelijk gemaakt, wijst Stalin de nieuwe ontwikkelingsmogelijkheden aan voor de gewapende macht van de zegevierende Socialistische Staat, voor het leger van ons eigen land.

Tot daar toe beschouwden de Marxisten de streeksgewijze recrutering van de militia als de beste organisatiemethode voor het leger van het zegevierende Socialisme. Engels schreef b.v. in Februari 1845:

„Niemand zal in de communistische samenleving over een staand leger denken. Waarom zou men dat ook? Om de binnenlandse rust van het land te beveiligen? Maar wij hebben reeds gezien, dat niemand er over denken zal om deze binnenlandse rust te verstoren. De angst voor revoluties wordt slechts uit de tegengesteldheid der belangen geboren; daar, waar de belangen

van allen gelijk zijn, samenvallen, behoeft men voor dergelijke gevaren niet beducht te zijn.” ”)

Engels ging er van uit, dat de overwinning van het Socialisme in alle beschaafde landen tegelijkertijd zou plaats grijpen; hij had de toestand waarin wij ons bevinden, de toestand waarin er slechts één Socialistische Staat op de wereld bestaat, niet voorzien.

Te zijner tijd heeft onze Partij zich aan het standpunt van Engels over het leger onder het Socialistische regiem gehouden. In haar program en in de besluiten van haar congressen heeft de Partij steeds aan het standpunt vastgehouden, dat het staande leger moest worden omgevormd tot de socialistische militie van het gehele volk. Deze opvatting was in haaf tijd theoretisch juist. In de eerste jaren van het bestaan van de Sowjet-Staat konden wij geen rekening houden met de talrijke omstandigheden van haar ontwikkeling en in het bijzonder niet met haar bestaan temidden van de kapitalistische omsingeling.

Alleen Stalin heeft, door op grondige wijze het bestaan en de taken van de Socialistische Staat te omschrijven, tegelijkertijd klaar en duidelijk de perspectieven voor de ontwikkeling van het leger uitgestippeld en tevens de bestaansvoorwaarden voor een communistische samenleving in ons land te midden van de kapitalistische omsingeling vastgesteld.

Waar de voornaamste taak van de Sowjet-Staat gelegen was in het verzekeren van haar verdediging tegen de haar omringende kapitalistische staten, nam de betekenis van de gewapende macht van de Staat steeds toe. Wanneer men rekening houdt met de uitzonderlijke grote macht van het moderne oorlogsmateriaal, met de moeilijkheden om er het gebruik en de bediening van te leren, met de ingewikkeldheid van het hele militaire opleidings-systeem, wanneer men zich dan bovendien rekenschap geeft van het feit, dat tegenwoordig oorlogen niet meer worden verklaard maar dat ze onverhoeds worden ontketend, dan is het duidelijk, dat de recruterij van het Rode Leger op de basis van territoriale lichten niet meer aan de opgaven en belangen van onze verdediging beantwoorden. Daarom is de vroegere opvatting verouderd, daarom is het noodzakelijk geworden om over te gaan naar het systeem van een leger met een permanent kader, waarbij rekening wordt gehouden met alle bijzonderheden van de economische en politieke ontwikkeling van ons land.

21) K. Marx en F. Engels. Werken. Deel 3. blz, 277—278. Russische uitgave.

Uit deze nieuwe opgaven, uit deze nieuwe omstandigheden is de wet op de algemene dienstplicht voortgekomen, in het tot stand komen waarvan Stalin zo'n groot aandeel heeft gehad.

Vanaf het ontstaan van de gewapende macht van de Sowjet-Staat zijn de kernproblemen bij de opbouw gevormd door het kadervraagstuk, het vraagstuk van de uitrusting en dat van de organisatie. Het militaire en politieke kader vormt, zoals Stalin zegt, de ruggegraat van het leger, het vormt zijn basis; het kader is beslissend voor de gevechtscapaciteit.

Sedert de meer dan twintig jaren dat het Rode Leger en de Rode Vloot bestaan heeft Stalin buitengewone aandacht besteed aan de oplossing van het probleem van het militaire en politieke kader van het Rode Leger en diezelfde aandacht heeft hij er ook vandaag nog voor. Stalin heeft er zich op toegelegd om officieren, commissarissen, intelligente politieke werkers te vormen die verknocht zijn aan het socialisme en in staat om moderne, volmaakt uitgeruste troepen te leiden en behoorlijk op te leiden. Dat volgt reeds uit de wijze waarop hij het vraagstuk van het kader in het algemeen stelt.

In 1935, bij de promotie van de leerlingen van de Militaire Academie, heeft Stalin het beroemde parool uitgegeven: „Het kader is beslissend voor alles.”

„En als ons leger in voldoende aantal over werkelijk kader beschikt, over kader dat gehard is, dan zal het onoverwinnelijk zijn.)

Om het probleem van de vorming van een „gehard kader in voldoende getalssterkte” in het leger op te lossen moest Stalin toentertijd tal van moeilijkheden oplossen.

De Trotskisten en hun latere handlangers hebben gedurende betrekkelijk lange tijd leidende posten in de Partij en in de regering bekleed; zij hebben op ruime schaal hun uiterste best gedaan om het kader van het leger te verzwakken en te demoraliseren, om er de politieke werktuigen van te maken voor hun rampspoedige contra-revolutionaire arbeid en juist op deze wijze de rijen van ons Rode Leger te desorganiseren.

Onder de onmiddellijke leiding van Stalin werd de gehele Trotskistisch-Boccharinistische bende gelijkwideerd en met haar alle gevolgen van haar duistere werk.

Nu vormt het Rode Leger zijn militaire en politieke kader op

22) J. Stalin. Vraagstukken van het Leninisme, bldz..659 Franse uitgave. Moskou 1949.

14 Academies en aan 6 speciale militaire faculteiten en dat is juist een van de gewichtigste dingen die wij tot stand hebben gebracht. Het is het resultaat van de voortdurende zorg van Stalin voor ons kader. Onze militaire academies zijn de trots van het Rode Leger en van ons land.

Onverschrokken laat Stalin vanuit de brede volkslagen de geboren talenten opklimmen; hij waakt over hun ontwikkeling, hij kent hen persoonlijk, hij zorgt voor hen.

Herhaaldelijk heeft Stalin van de vliegtuigbestuurders gezegd, dat alles moest worden gedaan om hun leven te beschermen, dat het leven van een vliegtuigbestuurder „ons dierbaarder is dan onverschillig wat voor toestel.” Stalin heeft een zwak voor het artillerie-kader van het Rode Leger.

Stalin houdt van de luchtmacht en zijn gevleugelde manschappen, hij heeft de grootste achting voor de pantsertroepen en de tankisten, maar hij weet beter dan wie ook, wat voor een geweldige rol de artillerie in de oorlog blijft spelen. Daarom is de vorming van bekwaam artillerie-kader een van de vraagstukken waarmee Stalin zich altijd, en nog speciaal gedurende de laatste jaren, heeft bezig gehouden, het is een vraagstuk, dat hij met de hem eigen zijnde volharding en vlijt heeft doorgewerkt en bestudeerd.

De technische uitrusting van het Rode Leger is, evenals de industrialisatie van het land zelf, nauw verbonden met de naam van Stalin; deze problemen zijn tot een oplossing gebracht alleen dankzij de titanen-arbeid van Stalin. Hij alleen was in staat om de Partij en de beste mensen van ons land te leiden in de strijd voor de industrialisatie en, met deze industrialisatie als basis, in de strijd voor de technische vernieuwing van onze nationale economie.

Aan deze feiten heeft ons leger het te danken, dat het technisch beter is uitgerust dan welk leger op de wereld ook.

Terwijl hij de richtlijnen van Lenin op het economische gebied vastbesloten uitvoerde, heeft Stalin de Bolsjewistische Partij en heel het Sowjet-volk weten te bezielen tot het likwideren van de achterstand, die ons land op industrieel, cultureel en agrarisch gebied had. Terwijl zij onverbiddelijk alle reactionaire kletspraat van Trotskisten, Boecharinisten en hun handlangers over het rampzalig karakter van de Stalinistische Vijfjarenplannen ontmaskerde en ontzenuwde, heeft de door Stalin geleide Partij ons

land uit de middeleeuwen, uit de duisternis, de armoede en onwetendheid opgetrokken, om het te leiden op de weg naar de moderne industrie, de gemechaniseerde en gecollectiviseerde landbouw. Ons Vaderland is een grote industriestaat geworden; door eigen macht heeft dit land het gevaar afgewend, dat het door zijn technische en culturele achterstand als speelbal voor de imperialistische machten zou dienen.

Het is uitsluitend te danken aan de scherpzinnigheid en het doorzicht van Stalin, dat. . .

„ . . . van een land dat zwak was en niet voorbereid op zijn verdediging, de Sowjet-Unie een machtig land geworden is wat betreft zijn verdedigingsmogelijkheden, een land, dat voorbereid is op alle eventualiteiten, een land, dat in staat is om in grote hoeveelheden alle moderne verdedigingsmiddelen en -werktuigen voort te brengen en zijn leger ervan te voorzien in geval van een buitenlandse agressie.” 23)

Deze woorden werden uitgesproken aan het einde van het eerste Vijfjarenplan. Nu, na het tweede en na (de helft van het derde Vijfjarenplan is onze verdedigingscapaciteit nog enige malen groter; zij heeft nu een zo hoog peil bereikt, dat iedere imperialistische aanvaller, die een aanslag zou plegen op de grote socialistische veroveringen van ons volk en op de staatsbelangen van de Sowjet-Unie, een zekere nederlaag tegemoet zou gaan.

Stalin neemt steeds rechtstreeks, in persoon, deel aan de studie en oplossing van de vraagstukken, die verbonden zijn aan de technische opbouw van de gewapende macht van de U.S.S.R. Hij is de initiatiefnemer voor de belangrijkste maatregelen die op organisatorisch en technisch gebied genomen worden om de Sowjet-wapens nog voortdurend te ontwikkelen en te perfectioneren. Stalin besteedt grote aandacht aan de militaire uitvindingen en aan de uitvinders, die hij bij hun werk helpt. Hij houdt een wakend oog op de vorming van jonge Sowjet-constructeurs voor alle typen van bewapening en hij stelt persoonlijk belang in ieder nieuw ontwerp. Onder zijn leiding worden de vraagstukken opgelost, die betrekking hebben op het in gebruik nemen van dit of dat nieuw model wapen, enz.

Zoals de hele Sowjet-Staat is het Rode Leger in een voortdurende groei en ontwikkeling. In overeenstemming met datgene, dat in ons land materieel en cultureel tot stand komt en afgestemd

23) J. Stalin. Vraagstukken van het Leninisme. Bldz. 511—512.

op de snelle veranderingen die in de internationale toestand zich hebben voorgedaan, hebben het Rode Leger en de marine in hun personeelssterkte, hun opbouw en hun bewapening radicale wijzigingen ondergaan. Dit enorme werk van reconstructie, van herziening en hergroepering, dat gericht is op de vervolmaking van de gewapende macht, is onder de onmiddellijke leiding van Stalin geschied.

Stalin wijdt grote aandacht aan het politieke apparaat van het leger, aan dat eigenaardige „wapen”, dat in de betekenis die wij er aan hechten, geen enkel ander leger op de wereld bezit en dat een belangrijke factor vormt in het systeem van het Rode Leger. Het bepaalt er in belangrijke mate de gevechtskracht en het morele karakter van.

„Zonder militaire commissarissen zouden wij geen Rode Leger hebben gehad,” zei Lenin gedurende de burgeroorlog. Ook Stalin hechtte steeds een uitzonderlijk belang aan het instituut van Commissarissen van het Rode Leger. Het politieke apparaat, zo leert Stalin, moet niet alleen alle schakels en het hele personeel van het Rode Leger aaneensmeden door hen te doordringen van zijn politieke, bolsjewistische geest en hen daardoor sterker te maken. Maar het moet bovendien, samen met de commandant, de gevechtswaarde van de troepen onder alle omstandigheden zeker stellen, hoe die omstandigheden ook zullen zijn. Het politieke apparaat, met de militaire commissarissen in de eerste plaats, is verantwoordelijk voor de politieke en morele toestand van de eenheid; het is verplicht om te voorzien in de materiele behoeften van de strijders en in hun militaire en politieke opleiding.

„De regiments-commissaris is de politieke en morele leider van zijn regiment, de eerste verdediger van zijn materiële en geestelijke belangen. Wanneer de commandant de bevelhebber is van het regiment moet de commissaris er de vader en de ziel van zijn,” schreef Stalin reeds in 1919.

Stalin zelf was de beste leger-commissaris van de burgeroorlog. Juist van hem, van Stalin, moeten wij de grote kunst leren politieke leiding te geven aan de troepen.

De naam van Stalin is het symbool van de morele en politieke eenheid, van de gevechtswaarde en van de onwrikbare vastberadenheid van de gewapende macht van ons land.

Met de naam van Stalin op de lippen zijn onze soldaten, officieren en politieke werkers voor het vaderland, voor het communisme,

de strijd ingegaan bij het Kjassanmeer, bij de rivier Haljin- Gol en hebben zij deelgenomen aan de bevrijdingscampagne door het Rode Leger «van de Westelijke Oekraïne en Westelijk Bicollo-Rusland. Met de naam van Stalin op de lippen joegen de soldaten van het Rode Leger de Wit-Finse invallers op de vlucht, toen zij op verraderlijke wijze ons land hadden aangevallen en niet alleen als vertegenwoordigers van de Finse reactie, maar als directe agenten van de Engelse, Amerikaanse, Franse, Duitse en andere imperialisten handelden. Finland werd door de Sowjet-troepen verslagen en gedwongen zich over te geven.

Wij zijn verzekerd van de absolute overwinning van onze strijdkrachten over onverschillig wat voor vijand ook, omdat Stalin met ons is, omdat iedere soldaat, iedere officier, iedere politieke functionaris zo goed op de hoogte is van de dagelijkse zorg, die Stalin voor het Socialistische Vaderland en voor het Rode Leger koestert. Met hart en ziel is iedere soldaat, iedere officier en iedere politieke werker aan Stalin verknocht. Bij zijn oproep staat ieder gereed om zonder aarzelen al zijn krachten, en zo het moet zijn leven, te geven voor de eer en de macht van het Vaderland, voor het Communisme.

Reeds in 1845 zei de grote strijdgenoot van Marx, F. Engels: „Herinnert U zich eens wat voor wonderen er tot stand’ zijn gebracht in de jaren van 1792 tot 1799 door het enthousiasme van de revolutionaire legers, die toch alleen maar streden voor een illusie, voor een pseudo-vaderland, en dan zult U begrijpen wat voor kracht het leger hebben zal, dat niet voor een illusie, maar voor een werkelijkheid zal vechten.” 54)

Als hij spreekt over de verdediging van de communistische samenleving zegt Engels:

„ . . . In geval van oorlog zal het lid van een dergelijke samenleving . . . een werkelijk vaderland, een werkelijk tehuis hebben te verdedigen . . . Daardoor zal hij met een enthousiasme, een vastbeslotenheid en een moed vechten die het aangeleerde mechanisme van het moderne leger als een strohalm zal verbrijzelen.” 2’)

Deze voorspelling van de grondleggers van het Marxisme wordt tot werkelijkheid. Datgene, wat de reuzen van de revolutionaire gedachte nog in de toekomst zagen, is in ons land tot tastbare werkelijkheid geworden omdat het vaandel van het communisme

24) K. Marx en F. Engels. Werken. Deel HI. bldz. 278.

25) K. Marx en F- Engels. Werken. Deel III. bldz. 278.

uit de handen van de grote figuren als Marx en Engels is overgegaan in de niet minder machtige handen van groten als Lenin en Stalin.

Het Rode Leger heeft er het bewijs van geleverd tijdens de burgeroorlog. Het heeft in de laatste jaren meer dan eens opnieuw hetzelfde bewezen. Dit dankt het, vóór alles, aan de grote Communistische Partij van Lenin en aan de organisator van de gewapende macht van de Socialistische Staat, aan zijn vriend en leider, aan de grote Stalin.

Voor het geluk van de volkeren der Sowjet-Unie en der gehele vooruitstrevende mensheid leve nog vele jaren onze Stalin!

Hoofdstuk III

De geniale veldheer van de grote vaderlandse oorlog

Op deze 21ste December 1949 viert het Sowjet-volk, en samen met dit volk de gehele vooruitstrevende mensheid, de 70ste verjaardag van de grootste mens van onze planeet, de verjaardag van Joscph Wissarionowitsj Stalin, zijn schrandere leider, zijn opvoeder, de onvermoeibare kampioen van de vrede en onafhankelijkheid der volkeren, de bouwer van de nieuwe menselijke samenleving en de geniale veldheer. 26)

In de gehele wereld richten in deze dagen honderden miljoenen handarbeiders en intellectuelen, vol van hoop en broederlijk vertrouwen, hun blikken naar de Sowjet-Unie, naar het land van het zegevierende socialisme en naar de wijze, grote vriend van alle onderdrukten, naar Stalin. Zij weten, dat de Sowjet-Unie met de grote Stalin aan het hoofd met al zijn macht strijdt voor de vrede en het socialisme, tegen de reactie en tegen hen, die een nieuwe wereldoorlog voorbereiden. Die honderden miljoenen weten, dat de Sowjet-Unie het bolwerk is van de voorstanders van een democratie voor het volk, die in strijd gewikkeld zijn met de razend geworden dictatuur van het Engels-Amerikaanse imperialisme.

In het verloop van lange jaren van strijd en heldhaftige arbeid heeft het Sowjet-volk, met als gids de Bolsjewistische Partij en bestuurd door zijn grote leiders Lenin en Stalin, overwinningen van wereldhistorische betekenis behaald.

Nadat ons volk de macht van de kapitalisten en groot-grondbezitters heeft omvergeworpen, nadat het voor altijd de uitbuiting van de ene mens door de andere heeft doen verdwijnen, nadat het zijn Socialistisch Vaderland en de politieke en staatkundige onafhankelijkheid daarvan tegen binnen- en buitenlandse vijanden heeft verdedigd en beschermd, heeft dit volk onmetelijke materiële en geestelijke waarden geschapen; het heeft het Socialisme opgebouwd en het gaat glansrijk naar de Communistische

26) Dit artikel is door kameraad Worosjilow geschreven voor de 70ste verjaardag, van Stalin.

samenleving over. Dit Sowjet-volk, dat zich bewust is van en trots is op zijn overwinningen, kan op de dag van het 70ste geboortefeest van zijn geniale leider, de grote Stalin, bevestigen: er bestaan geen onoverkomelijke hindernissen of moeilijkheden voor de Sowjetmensen, die onder leiding van Stalin op de zegevierende weg voortschrijden naar de toppen van het menselijke geluk, naar het Communisme.

Ver over de grenzen van ons vaderland uit geeft in deze gedenkwaardige dagen de hele progressieve mensheid, vol van gevoelens van de diepste dankbaarheid en genegenheid, uitdrukking aan haar erkentelijkheid tegenover de grote leider en geniale veldheer, de veldmaarschalk van de Sowjet-Unie, Stalin. Want hij is het, die aan het hoofd van het Sowjet-volk en zijn glorieus en zegevierend leger voor honderden millioenen wezens de vrijheid, de onafhankelijkheid, de voorwaarden voor een socialistische omvorming heeft verzekerd en die de gehele mensheid van de fascistische slavernij heeft bevrijd.

1.

De onder de wijze leiding van Stalin nauwkeurig bepaalde buitenlandse politiek van de Sowjet-Unie is een belangrijke factor geweest bij het versterken van de internationale politieke positie van de Sowjet-Staat. Twintig jaren van betrekkelijke vrede hebben het aan de Partij van Lenin en Stalin en aan ons volk mogelijk gemaakt om de opbouw van de socialistische economie en cultuur met alle kracht te ontwikkelen en tegelijkertijd de defensieve macht van onze Staat te versterken en te perfectioneren.

De Sowjet-Unie heeft zich tot de woordvoerster gemaakt van nieuwe beginselen in de buitenlandse politiek, van principes, die radicaal verschillen van de internationale praktijken der imperialistische staten. Het nieuwe karakter van deze principes is een uitvloeisel van de sociale en staatkundige structuur van de Sowjet-Unie.

Het Sowjet-systeem wordt gekenmerkt door de afwezigheid van iedere uitbuiting van de ene mens door de andere. De Sowjet-Staat

is de vijand van iedere uitbuiting van het ene volk door een ander; zij is tot de voorvechter geworden van een duurzame, democratische vrede en van een politiek van gelijkheid voor alle volkeren, voor alle rassen. Juist daarin is het wezen gelegen en het nieuwe karakter van de buitenlandse politiek van de Socialistische Staat, daarop berust de autoriteit en de morele macht, die zij vertegenwoordigt in de ogen van de hele vooruitstrevende, mensheid.

Dank zij een juist inzicht in de internationale toestand en het rekening houden met de krachtsverhoudingen, die zich in de verschillende perioden van de geschiedenis voordeden, hebben de Bolsjewistische Partij en de Sowjet-regering onder leiding van de grote Stalin met een buitengewone volharding, consequent en stelselmatig, een buitenlandse politiek gevoerd, die er op gericht was de vitale belangen niet alleen van ons land te verdedigen tegen de aanslagen van het internationale imperialisme, maar de levensbelangen van alle vreedzame volkeren, kleinen zowel als groten.

De buitenlandse politiek van de Sowjet-Unie, waaraan Stalin na Lenins dood zoveel werk en aandacht besteedde, slaagde erin om door een aantal zeer belangrijke maatregelen en staatsbesluiten een machtige bijdrage te leveren in de strijd voor de Vrede.

Juist in naam van de strijd voor de Vrede en voor de verdediging van de onafhankelijkheid der zwakkere landen traden de Sowjet-vertegenwoordigers in de Volkenbond op tijdens de Italiaans-Abessijnse oorlog; zij namen de verdediging van Abessinië op zich en strenden tot het einde toe voor de toepassing van economische sancties tegen de aanvaller Italië.

Wanneer in 1936 Hitler en Mussolini, met hun betaalde handlangers Franco, Spanje teisteren, terwijl de Engels-Franse diplomatie onder het mom van de „non-interventie” in feite het banditisme van de fascistische aanvallers aanmoedigt, is het alleen de Sowjet-Unie die naar de mate van haar vermogen hulp biedt aan het eerste slachtoffer van de fascistische aanranders, aan het wakkere en trouwe Spaanse volk.

Later, in 1938, toen de regeringen van Engeland en Frankrijk de overeenkomsten en verdragen die zij hadden getekend met voeten traden en Tsjechoslowakije als een brok eten aan Hitler toegooide, was het alleen de Sowjet-Unie, die bereid was onmiddellijk tussen beide te komen om Tsjechoslowakije te verdedigen

en die haar protesterende stem liet horen tegen de politiek van „sussen” en „non-interventie”. De Sowjet-Unie stelde voor om de vertegenwoordigers van de U.S.S.R., Engeland en Frankrijk bijeen te roepen en te onderzoeken welke maatregelen genomen moesten worden om Tsjechoslowakije tegen de fascistische aanvaller te verdedigen.

De buitenlandse politiek van de Sowjet-Unie beoogde de versterking van de algemene vrede en internationale samenwerking, de verdediging van de levensbelangen der volkeren tegen de oorlogsdreiging, die zowel in het Westen — van het Nazi-Duitsland — als in het Oosten — van de zijde van het imperialistische Japan — steeds sterker werd. Lijnrecht tegenover deze politiek stond die van het Engels-Franse imperialisme die gesteund werd door de U.S.A. en er op gericht was een grote oorlog tegen de U.S.S.R. te ontketenen. De Engels-Franse politiek van „sussen” en van „niet-inmenging” in de veroveringsplannen van de Duitse fascistische aanvaller, een politiek die haar bekroning vond in het accoord van München in 1938, ontketende de tweede wereldoorlog.

Het Duitse imperialisme was gedurende de eerste wereldoorlog verslagen. Het had zich niet kunnen herstellen en zo snel weer tot een actieve aanvalsmacht kunnen worden zonder de geweldige financiële hulp, die in hoofdzaak werd verschaft door Amerika, dat de Duitse industrie — en vooral de Duitse oorlogsindustrie — weer op de been hielp en tot bloei bracht.

Toen de Sowjet-Unie collectieve veiligheid en een werkelijke verdediging van de vrede eiste meende de leidende klik van Frankrijk, Engeland en de U.S.A. dit als een bewijs van zwakte van de U.S.S.R. te moeten zien; deze klik verzette zich tegen de Sowjet-eisen omdat haar valse politiek ten doel had de U.S.S.R. te isoleren en de aanval van Hitler-Duitsland tegen de Sowjet-Unie te lanceren.

De trouweloosheid van de Engels-Franse diplomatie die reeds in München was gebleken, springt buitengewoon duidelijk in het oog bij de besprekingen die in Mei en Augustus 1939 tussen Engeland, Frankrijk en de Sowjet-regering werden gehouden. Maar de valsheid komt nog veel scherper aan het licht wanneer de Engels-Franse militaire missies in Augustus 1939 in Moskou in onderhandeling treden met een Sowjet militaire missie.

De gemeenschappelijke zittingen met deze commissies waren:

nauwelijks begonnen, toen reeds bleek dat noch de Engelse, noch de Franse regering feitelijk tot overeenkomsten of militaire afspraken wilde komen, die in staat zouden zijn Hitler iets in de weg te leggen, terwijl deze reeds openlijk dreigde geheel Europa in een bloedige oorlog mee te slepen. Het bleek dat deze Engelse en Franse militaire missies, waarvan wij veronderstelden, dat zij naar Moskou waren gekomen om gemeenschappelijk maatregelen tot stand te brengen die de aanvaller op zijn nummer konden zetten, geen enkele bevoegdheid hadden om verdragen of overeenkomsten te sluiten. Maar wel bleek, dat de Engelse missie, met admiraal Dax als leider, in haar actetassen geen enkele geloofsbrief, geen enkel bewijsstuk had, dat haar machtigde om onderhandelingen te voeren.

Twee weken lang spande de militaire missie van de Sowjet-Unie, in overeenstemming met de richtlijnen van haar regering en onder de onmiddellijke leiding van Stalin, alle krachten in om de Engelse en Franse militaire missies te overtuigen van de noodzakelijkheid, om zo spoedig mogelijk een militair verdrag te sluiten; dat was het enige middel om, zoal niet de aanval van Nazi-Duitsland te verhinderen dan toch op zijn minst de ontwikkeling er van voor een bepaalde tijd te remmen en om tegenover dit Hitler-Duitsland de legers van de drie grote mogendheden te stellen wanneer het een der verbonden partijen zou aanvallen. Met dit doel diende de Sowjet-missie haar eigen plan in, een concreet, tot in onderdelen uitgewerkt plan, en deelde zij ook bijzonderheden mede over de sterkte en de uitrusting van de troepen, die de Sowjet-Unie tegen de gemeenschappelijke vijand in het veld zou kunnen brengen. Desondanks leidden de pogingen van de Sowjet-missie tot geen enkel positief resultaat — zij konden tot geen resultaat leiden.

Bij een aanval van Hitler-Duitsland op Engeland, Frankrijk, Polen en Roemenië of op een van deze landen, kon de Sowjet-Unie slechts gewapende 'hulp bieden indien de Sowjet-troepen door het Poolse of Roemeense grondgebied zouden kunnen trekken. Of dit het Poolse of Roemeense zou zijn, zou afhangen van de richting waarin de Duitse fascisten hun slag zouden toebrengen. Inderdaad konden de Sowjet-troepen slechts op die manier contact krijgen, met de legers van de aanvaller en met hen slag leveren. Een andere manier was niet mogelijk, want de Sowjet-Unie had geen gemeenschappelijke grens met Duitsland. Wanneer de leiders

van de Engelse en Franse politiek werkelijk Hitler hadden willen in toom houden, wanneer zij niet hun vals en dubbel spel hadden gespeeld, dan zouden zij de vrije doortocht van de Sowjet-troepen door Roemenie of Polen hebben geaccepteerd om op die wijze, op of over de grenzen van deze landen, gemeenschappelijk de aanval van de vijand te voorkomen of te dwarsbomen.

De Engelse en Franse militaire missies verwierpen echter de Sowjet-voorstellen zonder hun eigen plannen ter tafel te brengen en zij lieten op die wijze de besprekingen vastlopen. De toenmalige reactionnaire Poolse regering deelde, natuurlijk met medeweten van haar Engels-Franse meesters, mede, dat zij helemaal geen behoefte had aan militaire hulp van de U.S.S.R. en dat zij deze weigerde. Zoals nu is vastgesteld, waren de Engelse en Franse afgevaardigden helemaal niet voor het voeren van eerlijke besprekingen naar Moskou gekomen; hun doel was nog een bijdrage meer te leveren aan het uitlokken van de oorlog tegen de Sowjet-Unie.

Toen werd het bestaan bekend van besprekingen, die tussen de regeringen van Engeland, Frankrijk en Duitsland gaande waren. De Sowjet-Unie kon deze besprekingen slechts beschouwen als een voorbereiding tot de oorlog tegen de U.S.S.R.

Onder leiding van Stalin deden onze Partij en Regering alles wat in hun vermogen lag om de aanval van het Hitlerleger af te wenden, om de krachten van de door deze aanval bedreigde staten samen te bundelen. Maar de door de Engelse en Franse regeerders gekoesterde haat tegen de Sowjet-Unie, hun hoop om de U.S.S.R. en Hitler tegen elkaar op te hitsen, wonnen het van het gezond verstand en van de werkelijke belangen van de Engelse en Franse volkeren, die later de stompzinnige en verraderlijke politiek van hun regeringen zo duur betaalden.

Door het verraad en de provocatorische actie van de Engelse en Franse regeringen werd de Sowjet-Unie gedwongen het Duitse aanbod tot het sluiten van een niet-aanvalsverdrag aan te nemen. In de toenmalige omstandigheden was het voor onze regering de enig juiste oplossing. Het Sowjet-volk, wiens hulp door de Engels- Franse „politici” was afgewezen, profiteerde van een uitstel van anderhalf jaar, dat doeltreffend gebruikt werd om de verdediging van ons land te versterken.

Dat zijn, kort samengevat, de verhoudingen waaronder het Duitse imperialisme, na de annexatie van Oostenrijk in 1938 en

de verovering van Tsjechoslowakije een jaar later, de tweede wereldoorlog ontketende. In September sloeg het zijn eerste slag tegen het toenmalige Polen, dat aan de vooravond van de aanval met zo'n arrogantie de militaire Sowjet-hulp had afgewezen, een hulp die werkelijk een machtige hulp was en niet alleen in staat om de aanvaller tot staan te brengen, maar om hem te verpletteren onder het gewicht van de verbonden troepen.

Door de omstandigheden gedwongen moesten de regeringen van Engeland en Frankrijk aan Duitsland de oorlog verklaren. Maar de passiviteit van de Engels-Franse legers, die een uitvloeisel was van dezelfde „München“-politiek, maakte het Hitler mogelijk om rustig voort te gaan met de versterking van het Duitse leger en om zijn laatste voorbereidingen te treffen voor een grote oorlog.

In het voorjaar van 1940 had het fascistische Duitsland de beschikking over een leger, dat machtig genoeg was voor een aanval op zijn „sussers“, op Engeland en Frankrijk. In een zeer kort tijdsbestek maakte het Germaans-fascistische leger zich meester van Denemarken, Noorwegen, -Nederland en België. Frankrijk, lat met bliksemsnelheid werd verpletterd . . . gaf zich over! Engeland moest in Duinkerken een militaire catastrofe incasseren, in het begin van 1941 maakten de Duitsers zich meester van Joegoslavië en Griekenland, zodat in het voorjaar van 1941 geheel West-Europa in de macht van Hitler was, met uitzondering van de Britse eilanden.

Vanaf dat ogenblik hield het zwaar geslagen Engeland op, ook maar de kleinste militaire rol te spelen. Het hield zich koest, want het wilde de dolgeworden Nazi-Führer en zijn losgebroken bende niet prikkelen.

Voor Duitsland, dat de onderwerping van heel Europa en de wereldheerschappij op het oog had, bleef er nog slechts een werkelijke hinderpaal over: de Sowjet-Unie.

Daarom bereidde het fascistische Duitsland in het geheim zijn verraderlijke overval op het land van het Socialisme voor, nog voor het de ondergang van de West-Europese landen volledig had tot stand gebracht.

2.

De 22ste Juni 1941 schond het fascistische Duitse leger op verraderlijke wijze het niet-aanvalsverdrag en viel het de Sowjet-Unie binnen. '

Honderd en zeventig goed gedrilde en goed uitgeruste divisies die aan onze grenzen waren samengetrokken en beschikten over geweldige bronnen en over de rijke industriële basis van de door de fascistten veroverde Europese landen, de roes die was gewekt door de gemakkelijk behaalde overwinningen in het Westen, het waren allemaal dingen, die de fantastische plannen aanmoedigden van een militair-fascistische klik, die er op rekende op de Sowjet-Unie een „bliksem-overwinning” te kunnen behalen.

Op 30 Juni 1941 werd een Staats-comité ingesteld voor de Verdediging; kameraad Stalin kreeg de leiding van dit Comité. Op het einde van de eerste oorlogsmaand, op 9 Juli 1941, op het ogenblik waarin de vijand zich als razend op het hart van ons Vaderland stortte, benoemde het Presidium van de Opperste Sowjet kameraad Stalin tot Volkscommissaris voor de Verdediging van de U.S.S.R. Bij besluit van het Presidium van de Opperste Sowjet, van de Raad van Volkscommissarissen en van het Partijbestuur der Communistische Partij (Bolsjewiki) werd Stalin in Augustus 1941 Opperbevelhebber van de legers van de Unie van Socialistische Sowjet Republieken.

Naar de wil van de Partij en de Regering, die het verlangen van het gehele Sowjetvolk tot uitdrukking bracht, werd Stalin aan het hoofd geplaatst van de gewapende macht van de Sowjet-Unie in de moeilijkste ogenblikken van het leven van onze Socialistische Staat, op het moment, dat het leven zelf van ons Vaderland werkelijk werd bedreigd.

Of het nu ging om de opbouw van het Socialisme of om oorlog tegen de vijanden van het Sowjetvolk, in de hele geschiedenis van de Sowjetstaat was voor de Sowjet-mannen en -vrouwen dé naam van Stalin immer en altijd identiek geweest met het begrip: overwinning!

Daarom werd de benoeming van Stalin op de meest verantwoordelijke posten door de Sowjetopinie met een gevoel van verlichting en hoop ontvangen. Het Sowjetvolk werd vervuld met hoop en vertrouwen in de zegevierende afloop van deze harde

beproeving, die het door de geschiedenis werd opgelegd.

Het Sowjetvolk vergiste zich niet. Het Hitlerleger met zijn miljoenen goed gedrilde soldaten, dat voorzien was van modern oorlogsmateriaal en verwend was door zijn gemakkelijke overwinningen in Europa, dat door ervaren militaire deskundigen geleide leger dat voor velen in de Oude en Nieuwe Wereld onoverwinnelijk scheen, dat leger kreeg op het einde van het vierde jaar van de Grote Vaderlandse Oorlog een catastrophale nederlaag te slikken in een strijd, waarin het alleen als tegenstander had het Sowjetleger dat door de geniale communistische veldheer Stalin geleid werd.

Wij hebben hier geen gelegenheid om een min of meer volledige analyse te geven van de rijkdom aan Stalinistische strategische plannen en schitterende krijgskundige operaties, die door ons heldhaftig leger werden georganiseerd en uitgevoerd onder de leiding van zijn roemrijke opperbevelhebber.

Toch is het nodig, om al was het slechts vluchtig, een overzicht te geven van de voornaamste perioden van dit grootse militaire tijdperk.

De studie en analyse van de Grote Vaderlandse Oorlog aan de hand van het karakter en de resultaten van de meest beslissende krijgsv verrichtingen maken het mogelijk, het verloop van de militaire gebeurtenissen in vier perioden in te delen. Ieder van deze perioden is een weerspiegeling van het oorspronkelijk karakter en van de voortdurende ontwikkeling van de Stalinistische militaire wetenschap.

De eerste periode omvat de krijgsv verrichtingen van Juni 1941 tot ongeveer de herfst van 1942, dat wil dus zeggen, tot aan ons tegenoffensief voor Stalingrad. Door een actieve verdediging te combineren met tegenaanvallen en door een tegenoffensief te ontketenen in de voornaamste strategische richtingen brak ons Opperbevel de stootkracht van de fascistische legers en hielp het dat sprookje van de „bliksemoorlog”, dat de basis was van de Duitse strategie, uit de wereld.

Gedurende deze periode werden door de geniale leiding van Stalin en de onvergelykbare dapperheid onzer troepen de krachtsverhoudingen in ons voordeel gewijzigd en werden zo — ondanks de afwezigheid van het Tweede Front — de gunstige voorwaarden geschapen waaronder onze troepen tot het beslissende tegenoffensief konden overgaan. Leningrad, Moskou, Tikchwin, dat

zijn de namen van de historische plaatsen waar de Duitse legers verpletterende nederlagen werden toegebracht. In deze fase werd de fabel over de onoverwinnelijkheid der Duitse legers uit de wereld geholpen.

De ononderbroken en werkelijk heldhaftige arbeid die Sowjet-mannen en -vrouwen op alle gebieden van de economie presteerden, de dapperheid van Sowjetstrijders aan het front, de roemrijke acties van Sowjet-partisanen in het vijandelijk achterland op een schaal zoals men nog nooit had gekend, de op de overwinning gerichte spanning van het gehele land, al deze dingen hebben hun evenbeeld in de geschiedenis der volkeren nooit gehad.

De tweede periode, die, laat ons zeggen, loopt van het einde van 1942 — d.w.z. vanaf de slag bij Stalingrad — tot aan het einde van 1943 vormt het beslissende keerpunt in de loop van de Grote Nationale Oorlog. In talrijke fantastische veldslagen ontrukte het Sowjetleger voorgoed het strategische initiatief aan de vijand. Nadat ons leger zijn overwicht over de troepen van de tegenstander had bewezen, ging het op heel het geweldige front over tot het beslissende tegenoffensief en werd tweederde van het bezette Sowjetgebied bevrijd. Door de ernstige verliezen werden de legers van het fascistische Duitsland op alle fronten gedwongen tot het defensief over te gaan.

De roemrijkste historische mijlpalen op de zegenrijke weg die door de Sowjetlegers in deze periode werd afgelegd worden gevormd door: de omsingeling en gevangenneming van twee Duits-fascistische legers als besluit van de slag bij Stalingrad, die voor de Duitsers ontaarde in een nederlaag zoals zij nog nooit hadden geleden en waarvan het Duitse leger zich tot aan het einde van de oorlog nooit heeft kunnen herstellen; de verplettering van het Duitse Zuidelijke front; het doorbreken van de blokkade van Leningrad; het op de vlucht jagen van de Duitse troepenconcentraties in de slag bij Koersk, waar Hitler een laatste poging deed om de oorlogsbalans naar zijn zijde te doen doorslaan; de bevrijding van de linkeroever van de Dnjepr en de veldslag om deze rivier.

De derde periode, die de krijgsverrichtingen van 1944 omvat, is die van de beslissende overwinningen van het Sowjetleger; zij staat bekend als de periode van de tien Stalin-slagen. In dit tijdperk hebben de omvang en de verpletterende macht van de offensieven van het Sowjetleger hun hoogtepunt bereikt. Door deze

operaties werden de Balkanbondgenoten der Duitsers (het koninkrijk Roemenië en het Tsaristische Bulgarije) en later het fascistische Finland en het Hongarije van Horty buiten gevecht gesteld. De fascistische invallers werden tot de laatste man buiten het land van de Sowjets verdreven. De militaire operaties werden geheel op vijandelijk grondgebied overgebracht.

De nederlaag der Duitsers voor Leningrad, die van de Finnen in Karelië en in het uiterste Noorden, de bevrijding van de Krim en van het op de rechteroever van de Djnepr gelegen gedeelte van de Oekraïne, de ineenstorting van het centrale Duitse front in Wit-Rusland, de bevrijding van het Westelijke gedeelte van de Oekraïne en van de Baltische landen, de bezetting van Roemenië en Bulgarije en de diepe doorstoot in Hongarije, al deze operaties werden uitgevoerd in de klassieke Stalinistische stijl van het offensief op reusachtige schaal.

Door het in praktijk brengen van de merkwaardige Stalinistische grondbeginselen voor de bewegingsoorlog slaagde het Sowjetleger er in, tijdens het verloop van deze krijgsverrichtingen, op schitterende wijze in het vijandelijke front op verschillende plaatsen gelijktijdig te doorbreken. Op deze manier maakte het Sowjet-leger het de tegenstander onmogelijk zijn reserves te concentreren voor het afweren van onze machtige en onverwachte slagen. Anderzijds gingen onze troepen er toe over om 'het front van de vijand in verschillende sectoren en op verschillende tijdstippen te doorbreken; de doorbraken volgden elkaar stuk voor stuk op, de vijand werd gedwongen zijn reserves onophoudelijk te verplaatsen, waardoor zij lichamelijk en moreel uitgeput werden voor zij zelfs maar in strijd waren gebracht. Als men daar nog aan toevoegt de doorbraken, die door onze troepen op de flanken en scharnierpunten van de vijandelijke legers werden uitgevoerd en die gevolgd werden door diepe doorstoten in de achterhoede, door omsingeling en vernietiging van grote vijandelijke concentraties, dan hebben wij een volledig beeld van de Stalinistische krijgskunde in de praktijk. Een beeld van de krijgskunde zoals zij tot uitdrukking kwam in de operaties van het Sowjetleger, in operaties die door hun kracht en omvang hun weerga nooit gekend hebben. De meest volmaakte vorm van manoeuvreren met als doel de omsingeling en vernietiging van de belangrijkste vijandelijke concentraties is in deze periode de grondslag geweest van de militaire operaties van het Sowjetleger.

De vierde en laatste periode — vanaf einde 1944 tot het slot van de tweede wereldoorlog — kan gekenschetst worden als die van de eindoverwinningen van de Sowjet-Unie op Hitler-Duitsland en van de nederlaag van het imperialistische Japan. Gesterkt door de ervaring van drie oorlogsjaren bezat het Sowjetleger een kennis tot in de perfectie van heel het ingewikkelde systeem van de bewegingsoorlog en van de tactische vraagstukken over het vechten met alle wapens. Het wist in de sectoren waar dit nodig was op kunstige wijze en op reusachtige schaal gebruik te maken van een massale materiaal-concentratie. Door deze factoren was het Sowjetleger snel de baas over de permanente versterkingen, die in Oost-Pruisen en in de hoofdrichting Weichsel—Berlijn waren opgeworpen. Deze versterkingen, die in geen enkel opzicht onderdeden voor de beroemde „Siegfried-linie”, werden door de Hitler-bevelhebbers als een onoverkomelijke muur beschouwd. Wel, zij waren niet alleen niet in staat om onze troepen tegen te houden, maar zij konden zelfs het onstuimige opdringen van de Sowjetroepen niet vertragen.

De roemrijkste overwinningen uit deze periode zijn:

de nederlaag van de Zuidelijke vleugel van het Duitse front en de inname van Boedapest en Wenen;

de Duitse nederlaag in Oost-Pruisen; het verpletteren van de vijandelijke troepenmassa's aan het centrale front langs de lijn Warschau—Berlijn, in Tsjechoslowakije, in Silezië en Pommeren en — als hoogtepunt — de volkomen ontredde en de overgave van het nazileger en de inname van Berlijn door onze troepen.

Na vier jaar behaalde het Sowjetvolk en zijn zegevierend leger onder leiding van de geniale strateeg en veldheer Stalin, een volkomen overwinning op Hitler-Duitsland.

Die „voorspellingen” uit het vijandelijke kamp en van enkele van onze „geallieerden” van de Britse eilanden en van overzee, die vanaf de eerste maanden van de oorlog met ongeduld op de nederlaag van de Sowjet-Unie wachtten, zijn niet uitgekomen.

De bedekte en openlijke sabotage tegen het instellen van een tweede front in het Westen en de strategie van kleinere krijgsoperaties die door het Engels-Amerikaans opperbevel werd toegepast, maakten het aan het Duitse leger mogelijk al zijn krachten tegen de Sowjet-Unie te concentreren. De Engels-Amerikaanse „bondgenoten”, die de Sowjet-Unie zo veel mogelijk wilden

uitputten en verzwakken en op die wijze natuurlijk de oorlog verlengen, maakten het door hun gemeen provocatie-spel aan Hitler mogelijk, drie jaar lang de oorlog uitsluitend aan het Sowjet-front te voeren, aan dit front geweldige massa's troepen en materiaal te concentreren, zonder dat hij zich zorgen behoefde te maken over een dekking in de rug.

Slechts toen hun duidelijk bleek, dat de vernietigende slagen van het Sowjetleger beslissend en dodelijk waren, dat de Sowjet-Unie ook alleen in staat was om een einde te maken aan nazi-Duitsland en zijn satellieten, slechts toen voelden de heren Churchill en Marshall zich gedwongen in alle haast het tweede front te vormen.

Het was voor hen ónmogelijk geworden om hun sabotage nog langer door te zetten, om nog langer met het Tweede front te „spelen”. Als een lawine van staal stortten de Sowjettroepen zich over het door Hitler bezette Europa, waarbij zij op hun doortocht alle hindernissen wegvaagden of verpletterden, en kwamen zij tot in de haard van het Hitlerdom zelf, tot in Duitsland. De geheime of kwasi-geheime hoop die de Churchill's, Marshall's en Co's hadden gevestigd op het verzwakken, op het „leegbloeden” van de Sowjetstaat wanneer die alleen aan een strijd tegen nazi- Duitsland zou zijn overgeleverd, die hoop had hen nu duidelijk in de steek gelaten. Zeker, het strookte helemaal niet met de plannen van de „strategen” der Engels-Amerikaanse imperialisten om toe te laten, dat de nederlaag van het fascisme en de bevrijding van de Europese volkeren van de Hitler-slavernij alléén en uitsluitend het werk van de Sowjettroepen zou zijn. Op 5 Juni 1944 . . . dat wil zeggen met twee jaar vertraging, landden eindelijk de geallieerde troepen in het Noorden van Frankrijk, in Normandië.

3.

Het militaire denken van de fascistische generaals, dat gebaseerd was op reactionnaire en idealistische opvattingen, voegde gedurende de hele tweede wereldoorlog niets nieuws toe aan de algemene beginselen der krijgskunde van de burgerlijke staten. Zij

voegde er niets aan toe en kon er ook niets aan toevoegen. Het maximum waartoe de fascistische militaire kliek zich in staat toonde was eens te meer zijn toevlucht te zoeken tot de avonturiersidee van de „Blitzkrieg”. Deze opvatting was reeds tijdens de eerste wereldoorlog over boord geworpen. Het teruggrijpen naar dit middel weerspiegelt slechts de organische onbekwaamheid van de Duitse militaire kliek om zich tot een wetenschappelijke opvatting over de moderne oorlog op te werken.

De verpletterende nederlaag, die het fascistische Duitsland in het begin van de tweede wereldoorlog aan de legers van West-Europa toediende, bracht de hoofden van de nazileiders op hol. Zij meenden hierin een bevestiging te zien van hun opvattingen over de „Blitzkrieg” en het bewijs, dat het Duitse leger in staat was, om dit middel tegenover onverschillig welk leger en in onverschillig wat voor omstandigheden toe te passen.

Daarom steunde het Hitler-opperbevel in zijn plannen voor het toebrengen van een snelle nederlaag aan de Sowjet-Unie op dezelfde opvatting over de „Blitzkrieg”, op de gedachte van de onoverwinnelijkheid van de Duitse wapens en op de beslissende rol, die de factor „overrompeling” speelt.

De resultaten van de oorlog van Hitler-Duitsland tegen de U.S.S.R. hebben bewezen, dat het een kapitale fout was op het behalen van een overwinning te rekenen door het toepassen van Blitzkrieg-methoden. Wat voor het Hitlerdom in de kapitalistische landen van West-Europa waar en afdoende was bleek bedrog en een ramp in het verloop van de oorlog tegen de U.S.S.R.

Toen de Germaans-fascistische opvatting over de „Blitzkrieg” tegen de Sowjet-Unie werd toegepast zonder dat rekening werd gehouden met de macht en de economische, sociale, morele en politieke mogelijkheden van een niet-kapitalistische tegenstander, bleek zij de oorzaak van het buitengewoon avontuurlijke karakter van het z.g. plan „Barbarossa”, zoals de oorlog tegen de Sowjet-Unie werd genoemd. Deze oorlog moest onvermijdelijk ontaarden (en zij ontaarde inderdaad) in een ontzaggelijk militair avontuur, in een treurspel voor het hele Duitse volk.

De ware militaire wetenschap kan slechts in de Sowjet-Unie bestaan, daar, waar het socialistische systeem, de marxistisch-leninistische ideologie, de socialistische praktijk heerst.

Naarmate zich de gewapende macht van het land der Sowjets heeft gevormd en ontwikkeld is er een Sowjet-militaire wetenschap

ontstaan, en deze heeft zich langzaam geperfectioneerd. Terecht draagt zij de naam van Stalinistische wetenschap. Vanaf de eerste dagen van het ontstaan van gewapende Sowjet-strijdkrachten besteedde Stalin grote aandacht en gaf hij een groot gedeelte van zijn krachten aan de wetenschappelijke voorbereiding en het theoretisch vastleggen van de grondslagen van de Sowjet-militaire wetenschap.

Deze wetenschap, die gebaseerd is op het juiste begrip voor de wetten der sociale ontwikkeling, ontstond op hetzelfde ogenblik dat de arbeidersklasse aan de macht kwam; zij ontwikkelde en versterkte zich op de grondslag van het Sowjet-systeem, op het nieuwe, het socialistische systeem met zijn planeconomie, zijn nieuwe productieve krachten en nieuwe productieverhoudingen, met zijn nieuwe ideologie en nieuwe moraal. Dit zijn de wezenlijke elementen, die de basis vormen waarop het hele gebouw van de Stalinistische militaire wetenschap rust.

Als een harmonieus systeem, dat berust op de wetenschappelijke kennis van alle vraagstukken van de moderne oorlog, omvat de Stalinistische militaire wetenschap enerzijds de zuiver militaire elementen zoals strategie, bewegingsleer, tactiek, organisatie en opleiding der troepen, anderzijds echter ook de sociale en politieke, economische en morele factoren, zowel afzonderlijk als in hun onderlinge betrekkingen en in de bepaalde invloed, die zij op het geheel der krijgskunde uitoefenen.

Omdat zij dat deel is van de militaire wetenschap, dat zich niet alleen de ervaringen van vroegere oorlogen heeft eigen gemaakt, maar deze heeft verwerkt met het oog op hun toepassing onder de verhoudingen van een socialistische staat, heeft de Sowjet-militaire wetenschap onze kaders gewapend met de theoretische en praktische kennis der strategie, der krijgsv verrichtingen, van de tactiek en van de organisatie en opleiding der troepen. Juist daarom heeft die wetenschap onze bevelvoerende kaders instaat gesteld het karakter van de oorlog goed te begrijpen, de aard van de moderne krijgsv verrichtingen en gevechten te verklaren en ook om de rol, het belang en het praktische gebruik van de verschillende wapens toe te lichten.

Hier is het van belang, om goed te doen uitkomen hoe door Stalin het probleem gesteld wordt van de factoren die een blijvende invloed uitoefenen, waarbij het economische en morele potentieel van een land een beslissende rol speelt in het organiseren

en verwerkelijken van de overwinning in de moderne oorlog.

Stalin heeft deze factoren streng gescheiden in twee groepen: aan de ene zijde stelt hij de factoren van voorbijgaande aard, die slechts bij de eerste ontmoeting van de legers een rol spelen, aan de andere zijde plaatst hij de factoren met een blijvende invloed en hij heeft de plaats, de rol en het belang van ieder van hen en hun onderlinge samenhang vastgesteld.

Onder de factoren van voorbijgaande aard waarop de Duitse legerleiding bij de voorbereiding van de oorlog tegen de U.S.S.R. zijn strategische plannen had gebaseerd, plaatst Stalin het „verrassingsmoment” als meest doeltreffende militaire factor op de voorgrond.

In de tweede groep van factoren, die het verloop en de uitslag van de oorlog bepalen, rangschikt Stalin de vastberadenheid en betrouwbaarheid van het achterland, het moreel van het leger, het aantal en het gehalte der divisies, de bewapening van de troepen en de organisatorische kwaliteiten van het kader.

In zijn dagorder van 23 Februari 1942 schreef Stalin:

„Nu zal de uitslag van de oorlog niet meer worden bepaald door de factor van het eerste treffen, door de overrompeling. Maar deze uitslag zal worden bepaald door factoren, die een blijvende invloed uitoefenen: door de vastberadenheid van het achterland, door het moreel van het leger, door het aantal en het gehalte der divisies, door de bewapening en de organisatorische eigenschappen van het kader. Een ding moet ten aanzien van dit onderwerp worden vastgesteld, n.l.: het verdwijnen van de factor overrompeling uit het arsenaal van de Duitsers was op zichzelf genoeg om de Duitsers voor een catastrofe te plaatsen.” 27)

De diepgaande wetenschappelijke analyse, die Stalin van deze factoren geeft is niet alleen theoretisch van enorm belang, maar ook voor de praktijk, wanneer zij betrekking heeft op de situatie in een hardnekkig gevoerde oorlog. De Sowjetmensen ontvingen de sleutel, die hen in staat stelde om de oorlogsvooruitzichten, de onvermijdelijkheid van de Sowjet-overwinning te begrijpen. Het is niet toevallig, dat Stalin in zijn dagorders en richtlijnen herhaaldelijk spreekt over al deze factoren samen, of over een van deze factoren speciaal en wel in overeenstemming met de omstandigheden waaronder zich de gebeurtenissen afspelen.

27) J. Stalin. Over de Grote oorlog van de Sowjet-Unie voor de redding van het Vaderland. Bldz. 39. Franse editie. Moskou.

De stelling van Stalin over de superioriteit en het gewicht van de factoren met blijvende invloed, de duurzame factoren, en over de beperkte invloed van de tijdelijke factoren, deze stelling prentte het Sowjetvolk en zijn leger de vaste overtuiging in, dat wij machtiger waren dan de vijand. Die stelling heeft ons onwankelbaar geloof in de overwinning nog versterkt, ons volk gemobiliseerd door het te inspireren tot zijn heldendaden aan het front en tot zijn grootse arbeidsprestaties in het achterland. Het geloof in onze kracht en de vaste overtuiging dat wij overwinnaars zouden zijn waren kostbare factoren voor onze zege; zij vormden er de natuurlijke uitgangsstellingen voor.

Het begrip: hechtheid van het achterland, omvat alles, wat het leven en de activiteit van de hele staat aangaat: het sociale, politieke en economische systeem, het productieapparaat, het organisatiepeil der arbeiders, de ideologie, de wetenschap, de kunst, de geest van het volk enz.

De demarcatielijn tussen front en achterland wordt door de moderne oorlog uitgewist; „het is niet slechts een oorlog die tussen twee legers wordt gestreden . . . zij heeft van ons land één in dienst van het front staande achterhoede gemaakt . . .” “”)

In de tegenwoordige verhoudingen wordt de gevechtswaarde van het leger bepaald door die van het achterland, d.w.z. door die van de Staat in haar geheel. Bijna dertig jaren geleden zei Stalin: „Er bestaat geen enkel leger ter wereld, dat zou kunnen overwinnen zonder een hecht en sterk achterland. (Het gaat hier natuurlijk over een blijvende en duurzame overwinning). Het achterland is de eerste en voornaamste zaak van het front, want dit achterland is het, dat het front niet alleen voorziet van levensmiddelen en materiaal, maar ook van mensen, van strijders, van een moreel, van ideeën. Een wankel achterland, en om nog sterker reden een vijandig achterland, vervormt het beste en sterkste leger in een onstandvastige, broze massa.” “°)

Deze stelling van Stalin geldt nog sterker voor de omstandigheden van een moderne oorlog.

De omvang van de krijgsverrichtingen in een moderne oorlog,, de enorme grootte der menselijke massa's en de hoeveelheden materiaal die er in betrokken worden stellen aan het achterland (d.w.z.

28) J. Stalin. Over de Grote oorlog van de Sowjet-Unie voor de redding van het Vaderland. Franse uitgave, bldz. 11—15.

29) J. Stalin. Werken. Deel 4. bldz. 323. w

dus aan het gehele land) buitengewoon hoog opgevoerde eisen. De uitslag der krijgsoperaties en uiteindelijk de afloop van de hele oorlog hangt af van het feit, of aan deze eisen op tijd wordt voldaan.

Méér dan enige oorlog uit het verleden onderwerpt de moderne oorlog de politieke kracht en de hechtheid van de oorlogvoerende staten aan een beslissende proef; en het gaat hier niet alleen om hun economie, maar ook om hun politieke, morele en organisatorische grondslagen, om het moreel van het volk en dus om die van het leger.

Lcnin heeft gezegd: „De oorlog stelt alle economische en organisatorische krachten van iedere natie op de proef. Uiteindelijk . . . winnen wij en zullen wij overwinnen, omdat wij een zeer sterk „tweede front” bezitten in ons achterland, omdat ondanks de honger en koude de boeren en arbeiders vast verbonden zijn, omdat zij iedere harde klap beantwoorden met het versterken van het bondgenootschap hunner krachten, met het vergroten van onze economische macht. Enkel en alleen daardoor waren onze overwinningen op Koltsjak, Jocdenitsj en hun bondgenoten, die de sterkste staten van de wereld waren, mogelijk.” 30)

De kracht van het Sowjet-achterland is een beslissende factor geweest voor de zegevierende afloop van de burgeroorlog; de zwakheid van het achterland van Denikin, Koltsjak, Wrangel en al de agenten van de buitenlandse imperialisten moest noodzakelijkerwijze tot hun ondergang leiden.

Wat Stalin vanaf het begin van de oorlog, toen hij de onafwendbare nederlaag van Hitlers leger stelde, op geniale wijze vooruitzag, berustte op de kennis van de betrekkelijke zwakheden, de politieke, economische en sociale zwakheden, van Hitler-Duitsland, (dat is dus de zwakte van Hitlers achterland) en op het vertrouwen in de hechtheid van het onze, d.w.z. van de Sowjet-staat in haar geheel.

Wanneer Stalin de fouten opsomt, die de Duitse bevelvoering bij het opstellen van haar strategisch oorlogsplan maakte, noemt hij op de eerste plaats de vergissingen die zij maakte bij het taxeren van de waarde van het eigen achterland en dat van de tegenstander.

Maar de vijand: „heeft zich lelijk vergist. Hij heeft geen rekening gehouden met de krachten van het Rode Leger en hij heeft

30) Lcnin. Werken. Dcc! 24. bldz. 544. 3e Russische uitgave

niet gerekend op de hechtheid van het Sowjet-achterland; hij heeft geen rekening gehouden met een wil tot overwinnen zoals de volkeren van ons land bezitten, geen rekening met de broosheid van het Europese achterland van het fascistische Duitsland. Ten slotte heeft hij geen rekening gehouden met de zwakte van het fascistische Duitsland en zijn leger zelf.” 3‘)

In zijn analyse van het verloop van de Grote Nationale oorlog van de U.S.S.R. tegen het Duitsland van Hitler en tegen de machten die dit regiem achter de schermen steunden, laat Stalin vooral uitkomen, dat de fundamentele en beslissende factor in deze oorlog gevormd werd door de hechtheid en door niets te verzwakken vastbeslotenheid van de Sowjetstaat, die het onmetelijke achterland van het Rode Leger vormde. Dit achterland was in staat, om zonder enige hapering het leger de nodige versterkingen te leveren aan mensen, aan technisch materiaal van prima kwaliteit en in voldoende kwantiteit en uiteindelijk ook de morele en politieke hulp die de toestand vereiste.

In zijn verklaring van ‘6 November 1941 zegt Stalin:

„Nog nooit is het Sowjet-achterland zo hecht en sterk geweest als nu. Het is zeer waarschijnlijk, dat iedere andere staat, met verliezen aan grondgebied zoals wij tot nu toe hebben geleden, de beproeving niet zou hebben doorstaan en zou zijn ineengestort. Wanneer het Sowjetregiem de beproeving zo gemakkelijk heeft verdragen en onderwijl zijn achterland nog meer heeft versterkt, dan komt dit, omdat het Sowjetregiem thans het meest hechte regiem is.” 31 32)

Omdat Stalin rekening hield met de beslissende rol van het achterland in een moderne oorlog heeft hij in zijn eerste verklaring van 3 Juli 1941 zo’n belangrijke plaats aan dit achterland van het front toebedeeld.

Aan dit achterland gaf hij als algemene taak, het op voet van oorlog reorganiseren van het werk in alle fabrieken en alle besturen, waarbij hij de nadruk legde op de noodzaak, om de arbeidsproductiviteit en de productiekracht van onze fabrieken tot een niveau op te voeren, dat een afspiegeling was van de afmetingen van de oorlog die zo even was uitgebroken. In zijn rede omschreef hij deze taken tot in onderdelen voor iedere arbeider,

31) J. Stalin. Over de Grote oorlog van de Sowjet-Unie voor de redding van het

Vaderland, bldz. 38. . *

32) J. Stalin. Over de Grote oorlog van de Sowjet-Unie voor de redding van het Vaderland, bldz. 18—19.

iedere kolchoos, iedere Sowjet-intellectueel. Hij deed dit met een eenvoud en met een klaarheid, die nu eenmaal het kenmerk van Stalin zijn.

In zijn verklaringen en dagorders komt Stalin herhaaldelijk op de organisatie- en arbeidsproblemen van het Sowjet-achterland terug, waarbij hij in iedere fase van de oorlog de nadruk legt op het buitengewoon en beslissend belang dat dit heeft voor het verloop der militaire operaties en voor het toebrengen van de nederlaag aan de vijand.

In de eerste periode van de oorlog, toen het er om ging het offensief van de tegenstander in toom te houden door het verbruiken en kraken van zijn beste en meest getrainde afdelingen en grote hoeveelheden materiaal, toen bleek ons achterland een rijke, leven gevende bron, die de meest heldhaftige karaktertrekken van het Sowjetleger bij het verdedigen van iedere meter geboortegrond steeds sterker deed opvlammen.

Toen in de tweede fase van de oorlog het Sowjetleger tot de aanval overging en de grote successen van de Sowjettroepen met al hun gewicht op de weegschaal van de oorlog drukten, toen de met zoveel glans uitgevoerde offensieve operaties van het Sowjetleger de ineenstorting van de Duitse oorlogsmachine en het verjagen van de Duitsers-fascistische overweldigers van de Sowjetbodem tot onontkoombare feiten maakten, toen zag de opperbevelhebber Stalin in de vastbeslotenheid en onaantastbare hechtheid van het Sowjetachterland de beslissende uitgangstelling voor de overwinning van de legers van de Sowjet-Unie.

In zijn rapport van 6 November 1944 verklaart hij:

„Als het Rode Leger met succes zijn plicht tegenover het Vaderland heeft kunnen vervullen en de Duitsers van het Sowjet-gebied heeft verjaagd, dan heeft het dit gedaan, omdat het in de rug gesteund werd door een tegen alles bestand gebleken toewijding van alle volkeren van ons land.” 33)

Wanneer men spreekt over het achterland in ruimere zin, dan is het goed om ook de nadruk te leggen op de geheel eigen rol van de directe achterhoede van het leger, van de legertros.

Zo'n samengesteld, ingewikkeld organisme dient om aan de miljoenen manschappen van het leger, van de marine en van de luchtmacht alles te bezorgen, wat de moderne, gemechaniseerde

33) J. Stalin. Over de Grote oorlog van de Sowjet-Unie voor de redding van het Vaderland, bldz. 152.

oorlog zonder ophouden en in geweldige hoeveelheden gretig opslokt. Het moet de troepen van proviand en oorlogsmateriaal voorzien over een front van een uitgestrektheid van 3000 kilometers, door bossen, moerassen, in steppen, door rivieren en zeeën. Dat vormt een ingewikkeld vraagstuk. Alleen een organisatiegenie als Stalin was in staat om het binnen de gewenste tijd en met zo'n doorzicht op te lossen. Terwijl hij zijn voornaamste taak als opperbevelhebber uitoefende heeft Stalin gedurende de hele oorlog een groot gedeelte van zijn tijd en van zijn scheppende energie aan het ten uitvoerleggen van deze zeer ernstige opgave gewijd.

De tweede factor met blijvende invloed is die van het moreel, van de geest van het leger.

Dit spruit organisch voort uit het morele en politieke peil van het achterland, dat het leger niet alleen allerlei soorten proviand en oorlogsmateriaal verschaft zoals munitie, materiaal, bewapening, levensmiddelen en manschappen, maar dat het leger ook voorziet van ideeën, van een ideologie, van een stemming, van een moreel.

In alle vroegere oorlogen heeft het moreel van de tegenover elkaar staande legers een belangrijke rol gespeeld. Maar het moreel, het weerstandsvermogen en de heldhaftigheid der strijdende troepen worden van nog groter betekenis in een moderne oorlog, waarin niet meer een leger, maar een land, een volk in zijn geheel in gevecht is gewikkeld, waarin aan beide zijden miljoenen manschappen aan de krijgsverrichtingen deelnemen, waarin de geleverde veldslagen van een buitengewone hardheid en vinnigheid zijn. Daarom stelt Stalin deze factor van het moreel als een der beslissende elementen van de Grote Vaderlandse oorlog op de voorgrond.

Alle grote veldheren en militaire theoretici uit het verleden hebben aan het moreel als factor in de oorlog een grote betekenis toegekend. Maar zij beschouwden dit moreel los van de andere factoren, als iets, dat geen enkel verband hield met het karakter, met de aard van de oorlog, met de sociale, politieke, economische, morele en ideologische grondslagen van de oorlogvoerende staat. Zij hielden geen rekening met de volksmassa's, die toch het voornaamste reservoir vormen voor de krachten, die — goed beschouwd — instaat zijn de overwinning op de vijand te verzekeren.

In verschillende perioden van de geschiedenis is men er in geslaagd, om naar gelang van het land en de gebruikte opleidingsmethoden, legers te formeren die met heldhaftigheid bezielde waren, of die zich vastbesloten toonden of moedig, legers, die bezielde waren met de wil tot overwinnen, of die de kunst verstonden moeilijkheden te weerstaan. Als grondslag van de opleidingsmethoden en de vorming van het moreel van de troepen vond men echter altijd, of het nu huursoldaten of militieplichtigen betreft, elementen van morele of fysieke dwang, zoals het drillen, strenge discipline (vaak de lijfstraf), de vrees voor de meerderen, voor God, enz. . . . Deze methoden voor de vorming van het moreel der troepen werden evengoed in de legers van het feudale tijdperk gebruikt als in die van de bourgeoisie, van de kapitalisten. In de hedendaagse legers van de imperialistische machten blijken duidelijk dezelfde methoden gebruikt te worden voor de morele en politieke opleiding, voor het vormen van het moreel der troepen.

De burgerlijke militaire schrijvers hebben veel geschreven over de morele factor in het leger en over het belang ervan. Maar de manier waarop zij het probleem van de morele eigenschap van de troep hebben behandeld heeft niets te maken met de wijze waarop Stalin het vraagstuk heeft gesteld. Stalin stelt als grondslag van de morele factor, van de geestesgesteldheid van het leger, in de eerste plaats de aard van de politieke doeleinden van de oorlog en als logisch gevolg daarvan: de aard van het sociale regime, van de binnen- en buitenlandse politiek van de betrokken staat, het wetenschappelijke en culturele peil van haar volksmassa's, van de voornaamste ideologie, enz.

Wat kon het moreel van het Duits-fascistische leger zijn, waar het als grondslag de roverspolitiek van een handvol politieke avonturiers had, die in dienst stonden van het Duitse imperialisme? Wat kon het moreel zijn van het leger van nazi-Duitsland, dat men als taak gegeven had het veroveren van vreemde landen, het geweldplegen, het plunderen, het knechten van andere volkeren? Het moreel van een leger, dat men een beestachtige, onmenselijke ideologie inprentte, die alle internationaal geldende maatstaven, alle menselijke moraal ontkende?

Het moreel van zo'n leger kan slechts sterk blijven, zolang het om een of andere reden gemakkelijke overwinningen behaalt, waardoor het voor de soldaten gemakkelijk wordt gemaakt om

geweld te plegen en te plunderen. Maar zo komt het ook, dat wanneer dit leger op de verbitterde tegenstand van een politiek en militair sterke tegenstander stuit, wanneer het enige nederlagen te slikken krijgt, er van het „moreel” van zo’n leger slechts een walgelijke stank overblijft. Dat gebeurde met het Hitlerleger, met het leger van de aan het Chinese volk vijandige Tsjang Kai Tsjek en dat onvermijdelijk onverschillig wat voor leger van agressieve, imperialistische machten ook, eveneens overkomen. Bij het ontwikkelen en verdiepen van de marxistisch-leninistische leer over de oorlog en het leger, legt Stalin met de hem eigen precisie de nadruk op het wezen en de rol van de morele factor als belangrijk element van iedere oorlog en in het bijzonder van de moderne, gemechaniseerde oorlog.

Stalin wijst er op, dat het moreel van het leger in de eerste plaats wordt bepaald door het karakter van de oorlog, door de motieven waarom de staat de oorlog voert. Tevens dat dit moreel wordt bepaald door: de graad van bewustheid der soldaten en officieren van het leger, door het begrip dat zij hebben voor het ware karakter van de oorlog en van zijn noodzakelijkheid voor de redding van het door de overweldiger aangevallen land, door hun vurige liefde voor het vaderland, hun vertrouwen in de rechtvaardigheid van hun zaak, het geloof in de overwinning en in hen, die het land en het strijdende leger leiden.

Wanneer hij een analyse geeft van de oorzaken waardoor de Duitse „Blitzkrieg” in de eerste periode van de oorlog mislukte, legt Stalin de nadruk op het morele voordeel, dat het Sowjet-leger bezat door de politieke doelstellingen van de oorlog en door het begrip, dat het gehele effectief van het leger daarvan had.

„ . . . Het moreel van ons leger overtreft dat van het Duitse, want het onze verdedigt zijn vaderland tegen vreemde overweldigers en gelooft in de rechtvaardigheid van zijn zaak, terwijl het Duitse leger een veroveringsoorlog voert en een vreemd land uitplundert; het kan dus geen geloof hebben, zelfs niet voor een ogenblik, in de rechtvaardigheid van zijn schandelijke zaak.” 34)

Tijdens de Grote Vaderlandse oorlog werden door het Sowjet volk en zijn leger, die het socialistisch Vaderland tegen de aanslagen van het losgebroken fascisme verdedigden, edele en verheven doeleinden nagestreefd. Dat was de waarborg voor het

34) J. Stalin. Over de Grote oorlog van de Sowjet-Unie voor de redding van het Vaderland, bldz. 19.

onwrikbare moreel dat het vaderlandslievende volk en zijn leger bezat.

De andere factoren die een blijvende invloed uitoefenen zijn: het aantal en het gehalte der divisies, de bewapening, de organisatorische bekwaamheid van het kader dat de strategische plannen opstelt en uitvoert. Over deze factoren behoeven wij niet uit te wijden, zij spreken voor zichzelf, te meer omdat zij ook een onderdeel zijn van de economische, morele en politieke macht van het land.

Wat de andere zijde van het probleem uitmaakt, is het feit, dat deze factoren inct blijvende invloed in feite geen eens en voor altijd vastgestelde grootheden vormen. Tijdens de duur van de oorlog was het noodzakelijk dat wij het overwicht verwierven van deze factoren. Dat overwicht ontstaat niet spontaan, niet automatisch; het is de vrucht van hardnekkige arbeid van het volk en van de juistheid van zijn leiding. Juist in het verzamelen van deze beslissende, blijvende factoren met permanente invloed, die goed beschouwd de overwinning van het Sowjetleger verzekerden, ligt een der voortreffelijkste verdiensten van de Partij van Lenin en Stalin en van de leider van de volkeren van de Sowjet-Unie, Joseph Wisarionowitsj Stalin.

Naast de stelling over de factoren met blijvende invloed als voorwaarde voor de overwinning, speelt een andere, niet minder belangrijke zaak een rol, zowel bij het opstellen van het strategisch oorlogsplan en het maken van de plannen voor de beslissende veldslagen, als voor het samenstellen van de plannen voor de afzonderlijke krijgsoperaties. Het is de factor van de reserves.

Stalin heeft steeds de grootste aandacht aan de reserves besteed. Men kent de waardering die hij had voor hun rol tijdens de burger- en de interventie-oorlog. Daarom heeft hij vanaf de eerste periode van de Grote Vaderlandse oorlog, terwijl hij bezig was met het organiseren van de actieve verdediging, het grootste gedeelte van zijn aandacht besteed aan het scheppen van strategische en operationele reserves voor een lange en met de overwinning eindigende oorlog.

Op het ogenblik dat de oorlog in zijn beginstadium was, — de meest kritieke fase! — formuleerde Stalin zijn beroemde stelling over de factoren met blijvende invloed. Toen legde hij er de nadruk op, dat de voornaamste, de beslissende taak was: „er voor te zorgen, dat in ons land het vormen van reserves om het

front te helpen geen ogenblik zal verslappen . . . dat er steeds nieuwe eenheden naar het front zullen vertrekken om er de overwinning op de losgebroken vijand te smeden . . . dat onze industrie en vooral onze oorlogsindustrie, met verdubbelde energie zal werken . . . dat het front iedere dag steeds grotere hoeveelheden tanks, vliegtuigen, kanonnen, mortieren, machinegeweren, machinepistolen en munitie zal ontvangen.” 33)

Het Sowjetvolk kweet zich met succes van zijn taak om reserves te scheppen, van de taak die door Stalin met vele andere taken aan dit volk was opgelegd. Dat stelde Stalin later in staat om te verklaren:

„Tijdens de oorlog verwierf het Sowjetleger nieuwe levenskrachten, ontving het versterkingen aan mensen en materiaal; nieuwe reserve-divisies kwamen het te hulp. En het ogenblik kwam, waarop het Rode Leger tot de aanval kon overgaan.” 3n)

Het is bekend, dat de opperbevelhebber in alle stadia van de oorlog verlangde, dat iedere militaire operatie voorzien werd van de reserves, die voor het doen slagen er van nodig waren. Het was een van de trekken, die de strategische Stalinistische leiding bij alle militaire acties die tijdens de Grote Vaderlandse oorlog werden ondernomen, kenmerkte.

De opperbevelhebber loste op schitterende wijze een der gewichtigste vraagstukken op, n.l. het vormen van het bevelvoerend kader.

De oorlog zag nieuwe Sowjet-leiders ontstaan en groeien, nieuwe generaals en officieren, waarvan de militaire daden het bewijs leverden van hun toewijding aan het Vaderland en de Bolsjewistische Partij en die in de grote veldslagen de strategische en tactische plannen van Stalin in de praktijk wisten toe te passen.

4

Met een front, dat zich over duizenden kilometers uitstreckte, stelde de Grote Vaderlandse oorlog de militaire leiding van de

35) J. Stalin. Over de Grote oorlog van de Sowjet-Unie voor de redding van het Vaderland, bldz. 41.

36) J. Stalin. Over de Grote oorlog van de Sowjet-Unie voor de redding van het Vaderland, bldz. 39.

Sowjet-Unie voor de oplossing van een uiterst ingewikkeld probleem, n.1. het organiseren en coördineren, het op elkaar afstemmen, van de aan verschillende fronten lopende strategische acties. De organisatie, de onophoudelijke voorziening met levensmiddelen en materiaal, de leiding van deze wijze van opereren, waarbij de vele tegelijkertijd in gang zijnde krijgsverrichtingen door één plan werden geleid en de verwerkelijking van een gemeenschappelijk strategisch doel beoogden, dit alles bracht buitengewone verwickelingen en moeilijkheden met zich mee. Alleen het militaire genie van een Stalin was in staat een dergelijk probleem het hoofd te bieden; hij bracht het tot een definitieve oplossing.

Men zal zich het offensief herinneren van het Sowjetleger in de winter van 1942 op 1943 en wel speciaal de bevrijding van het op de linkeroever van de Djnepr gelegen gedeelte van de Oekraïne, gevolgd door onze overwinning in de sector van Koersk. Dit gehele offensief werd met een opmerkelijke onstuimigheid ten uitvoer gebracht, dank zij het werken met gecombineerde operaties op verschillende fronten. Deze operaties geschieden over een strijdtoneel dat zich uitstrekte over een lengte van duizend kilometers, volgens één enkel strategisch plan en onder de eenhoofdige leiding en door de wil van de opperbevelhebber zelf, van de grote Stalin.

Nog treffender, zowel door de enorme omvang als door de schitterende successen waarmee zij werden bekroond, waren uit het oogpunt van coördinatie der fronten de offensieven van de Sowjetlegers in 1944—1945. Over een geweldige uitgestrektheid, die liep van de Barentsz Zee tot de Zwarte Zee, braken de Sowjetlegers door een reeks van vernietigende, gelijktijdige en elkaar snel opvolgende aanvallen de weerstand van de legers van het fascistische Duitsland en zijn bondgenoten.

In al deze schitterende Stalinistische krijgsoperaties vinden zowel de gecombineerde acties aan een groep van fronten die in één bepaalde strategische richting handelen hun toepassing, als het samenwerken, de coördinatie van fronten, die in strategisch verschillende richtingen handelen, maar geleid worden door één enkel strategisch plan van Stalin. Zijn genie bezielde front- en legercommandanten, officieren en eenvoudige soldaten van het machtige Sowjetleger en bracht hen tot het verrichten van heldhaftige prestaties voor het Socialistische Vaderland.

Tijdens de Grote Vaderlandse oorlog blijkt een der moeilijkste

en meest ingewikkelde problemen van de krijgskunde onder leiding van Stalin te zijn opgelost, n.l. de krijgsoperatie met als doel de omsingeling en vernietiging van grote vijandelijke troepenmassa's. In het verloop van de laatste oorlog heeft de germaans-fascistische legerleiding herhaaldelijk getracht deze manoeuvre tegen de Sowjettroepen te verwerklijken, zonder echter daarin te slagen. Bij zijn aanvalsoperaties gebruikte het Sowjetleger de omsingelingsbeweging als voornaamste vorm van militaire actie.

De Duitsers hebben altijd geloofd, dat zij het monopolie hadden van deze strijdmethode, waarvan de meest duidelijke demonstratie werd gegeven in de oudheid, in de slag bij Cannes.³⁷⁾ Maar vooral na de ramp die het Franse leger bij Sedan trof in de Frans-Duitse oorlog van 1870—1871 eigenden de Duitsers zich luidruchtig de roem er van toe. Dat verhinderde niet, dat tijdens de eerste wereldoorlog zelf, de Duitsers niet in staat bleken hun aanspraken in dit opzicht waar te maken. Alle pogingen van het Duitse opperbevel om, al was het maar op kleine schaal, een nieuw „Cannes” te bereiken, mislukten volkomen.

De ontwikkeling van machtige en beweeglijke vechtmachines, zoals voornamelijk tanks en vliegtuigen, versterkte het verlangen van de Pruisische militair-fascistische klik om zijn strategische plannen op deze manoeuvre op te bouwen nog meer. De omsingelingsbeweging werd de grondslag voor hun theorie over de „Blitzkrieg”.

Zoals bekend is, vatten de Duitsers hun offensieven tegen Moskou, Stalingrad en Koersk op als strategische omsingelingsoperaties. Maar ondanks de machtige bewegings- en stootkracht van de fascistische legers eindigden deze operaties met een volkomen mislukking. Feitelijk werden die legers op hun beurt het slachtoffer van nieuwe en grootse „Cannes' ” van de twintigste eeuw — b.v. bij Stalingrad — die hun werden toegediend door het Sowjetleger onder de schitterende, leiding van de grote Stalin.

De opperbevelhebber Stalin had de volgende orders gegeven: „Door een handige en stoutmoedige manoeuvre de verbindingen van de vijand afsnijden, zijn troepen omsingelen en uit hun

37) Cannes: plaats in Italië, waar in 216 voor Christus het leger van Carthago onder leiding van Hannibal met een veel kleiner leger (50.000 man) het Romeinse leger omsingelde en vernietigde.

verband slaan, de troepen en het materiaal van de tegenstander, vernietigen of gevangen nemen en buitmaken.”

Deze opdracht werd volkomen uitgevoerd in de talrijke vormen van omsingeling, die door het Sowjetleger in overeenstemming met de militaire situatie werden toegepast. Daardoor bleek, dat de door de burgerlijke militaire deskundigen verkondigde theorie dat omsingelingsbewegingen van het toeval afhangen en grote uitzondering zijn, door de feiten te zijn gelogenstraft. Wat noch de burgerlijke legers in de eerste wereldoorlog, noch het germaans-fascistische leger in zijn operaties tegen de Sowjetlegers in de tweede wereldoorlog had kunnen bereiken, dat was wel mogelijk en uitvoerbaar voor de gewapende macht van de Sowjetstaat.

De merkwaardige omsingelingsoperaties, die werden uitgevoerd bij Stalingrad, Korsoen-Sjewtsjenkowski, Minsk, Jassy-Kisjinev, Berlijn en andere plaatsen en die de totale ontredding van de vijand tot gevolg hadden, hebben de tot grote rijpheid gegroeide bekwaamheid van de Sowjetsoldaten, -officieren en Sowjetgeneraals van de Stalinistische school op overtuigende wijze bewezen. Die hebben deze ingewikkelde strategische en tactische manoeuvre tijdens de Grote Vaderlandse oorlog geleidelijk in zich opgenomen tot zij haar eindelijk op volmaakte wijze meester waren en haar in de meest wisselende omstandigheden van de oorlog daadwerkelijk en op afdoende wijze konden benutten.

Na de historische veldslag bij Koersk, die voor goed een einde maakte aan de aanvals-strategie van Hitler, leed het fascistische leger tot aan de overgave van Berlijn een reeks verpletterende nederlagen, die allen in meer of mindere mate een herhaling waren van de slag bij Stalingrad.

In de toekomst zullen de geschiedschrijvers van oorlogen en krijgskunde niet alleen slechts de veldslagen van Cannes en Sedan kunnen vermelden. Tijdens de Grote Vaderlandse oorlog heeft het Sowjetleger de strategische ideeën van Stalin tot werkelijkheid gemaakt en vorm gegeven; het heeft aan de geschiedenis opmerkelijke voorbeelden gegeven van hun uitvoering en van hun resultaten, voorbeelden van belangrijke omsingelingsoperaties en van het likwideren van de gewichtigste vijandelijke troepenconcentraties geschonken. Een groot aantal van deze krijgsoperaties zullen als klassieke voorbeelden in de oorlogsgeschiedenis dienen.

Zoals men weten zal, stoten de moderne aanvalsoperaties in verreweg de meeste gevallen op krachtige, in de diepte uitgebouwde

verdedigingslinies. Onder deze omstandigheden speelt de frontale doorstoot een hoofdrol, omdat het een radicaal middel is om het front van de tegenstander in te drukken en het succes in de diepte uit te buiten.

De beroemde veldslagen van Leningrad, Moskou, Stalingrad, Koersk en andere kunnen als exacte voorbeelden dienen voor de onmacht van het Duitse nazi-leger tegenover dit zeer belangrijke tactische probleem. Ofschoon de Hitler-bevelhebbers deze strategische punten van doorslaggevend belang achtten, was het hun onmogelijk om door onze verdediging heen te breken. Men weet dat volkomen het tegenovergestelde plaats had. Ten gevolge van de tegenaanvallen van het Sowjetleger op deze linies leden de Duitsers voor Moskou en Koersk een nederlaag en ondergingen zij een volledige catastrofe bij Stalingrad. Wat hun troepen bij Leningrad betreft, wel, die leden zware verliezen en reeds in Januari 1943 waren zij niet meer in staat om de blokkade te handhaven.

In het verloop van de oorlog werd het Sowjet-opperbevel voor de noodzakelijkheid geplaatst om verdedigingslinies, die de Duitse fascisten op bijna volmaakte wijze hadden uitgebouwd en versterkt, te doorbreken. Het oppercommando vond de krachten, de middelen en de tactische methoden om dit allermoeilijkste probleem op te lossen. Sterker! In het verloop van talrijke offensieven, die de vijandelijke verdedigingslinies moesten doorstoten, pasten de Sowjetbevelhebbers met een bijna volmaakte kennis en kundigheid het systeem van de frontale stoot toe. Wanneer de verdediging van de tegenstander doorbroken was, werd de frontale aanval, dank zij het gebruik van krachtige mobiele strijdmiddelen als tanks, gemotoriseerde artillerie en gemotoriseerde infanterie, cavalerie en nauwe samenwerking met de luchtmacht, gevolgd door andere soorten van manoeuvres. Deze leidden onverbiddelijk óf tot omsingeling en het buiten gevecht stellen van de vijandelijke troepen, óf tot hun ineenstorting en hun achtervolging in een diepte, die van strategische betekenis was.

Een machtige frontale aanval in een enkele richting, een reeks van vernietigende aanvallen op verschillende andere punten om de vijandelijke verdediging over een breed front uit elkaar te rukken, een aanval die het front tot op grote diepte doorstootte, al deze Stalinistische vormen van opereren werden op grote schaal bij de aanvallen van het Sowjetleger gebruikt, waarbij, rekening

houdend met hun onderlinge strategische en tactische invloed, zij nauwkeurig op elkaar werden afgestemd en met elkaar werden verbonden. Vooral in de jaren 1943—1945 hadden de operaties van onze troepen een bijzonder verpletterend karakter. Dank zij het heldhaftige zwoegen van de Sowjetburgers in het achterland beschikte de opperbevelhebber over de mogelijkheid, in voldoende mate stoot wapens als tanks, luchtmacht, artillerie met motor- tractie enz. in de voornaamste doorbraakrichtingen te concentreren. Onder deze verhoudingen stortte het Duits-fascistische verdedigingsfront over een diepte van strategische betekenis volkomen ineen en dat gebeurde óf op de dag zelf dat het offensief ontketend werd, óf de dag daarna. Waarna het offensief zich gewoonlijk met onstuimige vaart verder ontwikkelde.

Het is goed om hier op de betekenis te wijzen van de beslissende strijdmethode, die gevormd wordt door het tegenoffensief. In het eerste stadium van de oorlog, toen de tegenstander over een verpletterend overwicht aan mensen en materiaal beschikte, maakte deze strijdmethode het aan de Sowjetroepen mogelijk om, nadat zij de vijand door een actieve verdediging hadden verzwakt, zich van het initiatief der strategische operaties meeste te maken. Daardoor werden de voorwaarden geschapen om latei tegenoffensieven op reusachtige schaal over de gehele uitgestrektheid van het Sowjet-Duitse front te ontketenen.

Wat wij hier vermeld hebben is slechts een greep uit de schat aan strategische en operationele vraagstukken, die tijdens de Grote Vaderlandse oorlog, onder het opperbevel van de grote Stalin, door de uitstekende generaals, officieren en door het hele dappere en machtige Sowjetleger en de Sowjetvloot tot een zegevierende oplossing werden gebracht.

Er waren talrijke problemen. Wij noemen slechts: de enorme omvang van de krijgsverrichtingen, (of deze nu gelijktijdig of na elkaar plaats hadden) die aan het front en tot op grote diepte moesten geleid worden, ofschoon zij bliksemsnel en met grote onstuimigheid werden uitgevoerd; de oordeelkundige tactische en operationele samenwerking onder wat voor militaire situaties ook van alle wapens, die aan deze elastische en onverschrokken operaties deelnamen; een actieve, tot in de perfectie doorgevoerde verdediging, die er op gericht moest zijn de hevigste slagen te weerstaan en de overgang tot het beslissende tegenoffensief mogelijk te maken; het massale en doeltreffende gebruik van

pantserwapens en de luchtmacht in de hoofdas van de krachtsinspanning, waardoor de tegenstander in de volle operatieve en strategische diepte tot vluchten wordt gedwongen; het artillerie-offensief als de meest logische strijdmethode van dit wapen. Al deze en nog tal van andere niet minder gewichtige vraagstukken zijn op juiste en volledige wijze opgelost in de veldslagen, die door de Sowjetroepen tijdens de Grote Vaderlandse oorlog werden geleverd.

De zegevierende Grote Vaderlandse oorlog zal de geschiedenis ingaan als de zegepraal van het socialistische Sowjetsysteem, zij zal het beeld vereeuwigen van het overwicht der gewapende macht van het socialisme over de fascistische legers, het beeld van het onbetwistbare overwicht van de Stalinistische Sowjetkrijgskunde op de reactionaire leer van het Duitse imperialisme, van de overwinning van het strategische genie van de grote veldheer Stalin.

5.

De betrekkingen van de U.S.S.R. met haar vroegere bondgenoten na de tweede wereldoorlog kunnen in het kort gekenschetst worden als een hardnekkige strijd van de Sowjetstaat voor de overwinning van de buitenlandse Stalinistische politiek van de Sowjet-Unie, als een strijd voor een duurzame vrede in de gehele wereld, voor de onafhankelijkheid, de democratie en de vriendschap der volkeren.

De besluiten, die ten doel hadden een nieuwe Duitse agressie te verhinderen en een gemeenschappelijke actie van de machten van de anti-Hitleriaanse coalitie te verzekeren om de vrede en veiligheid in Europa en de wereld op een democratische basis op te bouwen, deze besluiten, die door de zegevierende mogendheden op de bijeenkomsten van Jalta en Potsdam werden genomen en die plechtig werden bekend gemaakt, werden door het Engels-Amerikaanse imperialisme met voeten getreden. Het sloeg de weg in die leidde tot het isoleren van de Sowjetstaat, tot de organisatie en openlijke voorbereiding van een nieuwe wereldoorlog.

De Verenigde Staten van Amerika, Engeland en Frankrijk hadden

zich verbonden, om samen met de Sowjet-Unie de demilitarisatie en democratisering van Duitsland, en op deze basis het herstel van het na-oorlogse Europa te voltooien, in het belang van de algemene vrede en veiligheid. Zij schonden op schandelijke wijze hun verplichtingen. Nadat zij door hun separatistische handelingen Duitsland hadden verdeeld, openden de Verenigde Staten, Engeland en Frankrijk in de Westelijke zone wijd de deur voor alle nazi- en Hitler-elementen. Daarmee legden zij de grondslag voor een nieuwe agressie in Europa en de wereld.

De Truman-leer, het „Marshallplan” tot economisch herstel van Europa dat zo jammerlijk schipbreuk heeft geleden, en uiteindelijk het Atlantisch Blok dat alle gemarshalliseerde landen omvat, het tart alles de algemene vrede en veiligheid. Het Engels-Amerikaanse imperialisme spreidt nu zonder de minste schaamte zijn plannen en doeleinden ten toon. En speciaal de in Bonn opgerichte marionettenregering, de z.g. West-Duitse regering, is niets anders dan de herleving van de revanchegeest en van het Duitse militarisme; zij verandert het Westelijk gedeelte van Duitsland in een nieuwe haard van agressie en militaire avonturen, die in de eerste plaats gericht zijn tegen de Sowjet-Unie en de volksdemocratische landen.

Door de vorming van de Duits-Democratische-Republiek op 7 October 1949 te Berlijn, werd een zware slag toegebracht aan de imperialistische plannen van de Engels-Amerikaans-Franse organisatoren van een nieuwe, chaos verwekkende wereldoorlog.

De beste mannen en vrouwen van Duitsland hebben nu de kans, om werkelijk al hun krachten te wijden aan de opbouw van een verenigde, vreedzame en democratische Duitse republiek.

Dit is voor het Duitse volk de tol voor een wedergeboorte, de mogelijkheid om zich weer te voegen bij het kamp van de vredelievende en democratische staten, die strijden voor de vrede, de vooruitgang en voor de vriendschap der volkeren, tegen de imperialisten die de stokers voor een nieuwe oorlog zijn. Hier ligt voor het Duitse volk het middel, om aan nieuwe militaire beproevingen en aan de ellende en ruïne die deze zullen meebrengen, te ontkomen.

In zijn historische boodschap aan de president van de Duits- Democratische Republiek, Wilhelm Pieck, en de eerste minister Otto Grotewohl, heeft Stalin gezegd:

„De stichting van de vreedzaam gezinde Duits-Democratische-Republiek

duidt een keerpunt aan in de geschiedenis van Europa. Er kan geen twijfel over bestaan, dat de aanwezigheid van een democratisch en vredelievend Duitsland, samen met het bestaan van de vreedzame Sowjet-Unie, de mogelijkheid van nieuwe Europese oorlogen uitsluit, een einde maakt aan het bloedvergieten in Europa en de onderwerping van Europese staten door de imperialisten onmogelijk maakt.” 38)

En verder:

„Als deze twee volkeren vast besloten zijn voor de vrede te strijden met dezelfde inspanning van krachten als zij de oorlog voerden, kan men aannemen, dat de vrede in Europa verzekerd is.” 39)

De grote generalissimus van de Sowjet-Unie, diegene die in het tot stand komen van de Vrede het voornaamste aandeel had, heeft onder woorden gebracht, wat heel ons volk denkt, wat alle mensen, die naar vrede, naar vooruitgang en naar een beter leven voor de mens streven, aan het hart gaat.

„Gij hoeft er niet aan te twijfelen, heeft Stalin in zijn boodschap verder gezegd, dat wanneer gij verder gaat op deze weg dit de zaak van de vrede versterkt, gij de grote sympathie en de actieve ondersteuning zult verkrijgen van alle volkeren der wereld, óók van het Amerikaanse, Engelse, Franse, Poolse, Tsjechoslowaakse en Italiaanse volk, om van het vredelievende Sowjet-volk maar niet te spreken.” 40)

Alleen de grote leider van de machtige Sowjetstaat, de geniale Stalin, die in staat is om de sluier op te lichten die de gebeurtenissen van de nabije toekomst bedekt, kon zo klaar en duidelijk zowel de gedachten en het streven van het Duitse volk, de stemming en opvattingen der Sowjetmensen, als de verlangens en de hoop van de gehele vooruitstrevende mensheid tot uitdrukking brengen. Met de grootste geestdrift hebben over de gehele wereld de eerlijke mensen, die voorstanders zijn van vooruitgang en vrede, Stalins woorden begroet, omdat deze woorden de vredelievende elementen in het na-oorlogse Duitsland aanmoedigen in hun hardnekkige strijd voor de Vrede en voor een nieuw, democratisch en vredelievend Duitsland.

De Engels-Amerikaanse na-oorlogse politiek, die er op gericht is Europa te verdelen, getuigt van de roofzucht van het

38) Prawda. No. 287. 14 October 1949.

39) Prawda. No. 287. 14 October 1949.

40) Prawda. No. 287. 14 October 1949.

Amerikaanse imperialisme en van zijn panische en blinde angst voor de groeiende invloed van de machtige verdediger van de wereldvrede en van de soevereine rechten van de vrijheidliebende volkeren, de U.S.S.R. Deze Engels-Amerikaanse politiek is een herhaling van de buitenlandse politiek van Engeland en Frankrijk uit de periode toen de tweede wereldoorlog werd voorbereid.

Daarom is het niet te verwonderen, dat de tegenwoordige aanhangers van het voortzetten ener „München“-politiek met de Amerikaanse München-mannetjes aan het hoofd, zo hardnekkig de feiten van de geschiedenis vervalsen en de sporen van hun verraders-activiteit uit de periode van voor de oorlog uitwissen. Zij zijn gedwongen, om juist zo als zij het vroeger deden, de openbare mening te misleiden over de werkelijke rol van deze trouwe en vastbesloten beschermster van de vrede, over de rol van de strijdster voor de vooruitgang en de onafhankelijkheid der democratische staten en volkeren, de U.S.S.R.

Maar de wereldsituatie is veranderd.

Niettegenstaande alle gemene laster en de systematische leugens, die zowel door hoge functionarissen als door de vele imperialistische pers over de Sowjet-Unie verspreid worden, weet de gehele vooruitstrevende mensheid zeker, dat het hoofd van de regering en leider van de volkeren van de Sowjetstaat, de grote Stalin, altijd de eerlijke, vastbesloten strijder voor de vrede en de organisator er van voor de gehele wereld is geweest en blijven zal.

Bij dit edel streven ondersteunt het hele machtige Sowjetvolk als één man zijn beproefde en beminde leider, Stalin. Ons heldenvolk weet maar al te goed, wat oorlog betekent. In het verloop van zijn korte bestaan heeft het herhaaldelijk zijn edel en kostbaar bloed moeten vergieten in de strijd tegen de imperialistische rooflust, ter verdediging van zijn recht om zonder onderdrukkers te leven, zijn recht om in vrede zijn socialistisch bestaan op te bouwen. Het volk van de Sowjet-Unie heeft de vrijheid en vrede lief; het is machtig en eensgezind, ideologisch sterk en het bezit een hoog cultureel peil. In zijn voorhoede bevindt zich de Partij van Lenin-Stalin, de Partij, waarvan de verbazingwekkende organisatorische en ideologische kracht slechts op één doel is gericht; zijn leider is de beste man van de wereld, Stalin. Ons volk is edelmoedig, het kent geen wrok.

Maar noch ons volk, noch onze Staat is zorgeloos. Stalin en

de Bolsjewistische Partij zijn waakzaam; zij verwaarlozen geen enkele mogelijkheid om ons socialistisch Vaderland steeds in een goede verdedigingstoestand te houden, zodat het beveiligd is tegen de aanslagen van al zijn geniepige of openlijke, trouweloze of laaghartige vijanden, die, hoe dan ook, verslagen zullen worden.

Trouw en volhardend heeft de regering van de Sowjet-Unie haar onverzettelijke Stalinistische vredespolitiek voortgezet, waardoor zij tegelijkertijd de agressie- en veroveringsplannen van de Engels-Amerikaanse imperialisten en hun handlangers herhaalde lijk ontmaskert. Deze politiek van de Sowjet-regering heeft de invloed en het gewicht van de U.S.S.R. als beslissende macht in de strijd voor een universele, democratische vrede en voor de internationale veiligheid, in zeer belangrijke mate versterkt.

De Sowjetmensen gaan uit van het principe, dat het naast elkaar bestaan van twee systemen, van het kapitalistische en socialistische, op basis van internationale, zakelijke samenwerking, voor een lange periode mogelijk is. De grote Stalin en de vertegenwoordigers van de Sowjetregering hebben het herhaalde malen officieel verklaard. Bestuurd door hun grote leider strenden zullen de Sowjetmannen en -vrouwen strijden voor de vrede en de gehele wereld, zij zullen de oorlogs-propagandisten en oorlogstokers meedogenloos ontmaskeren.

Dank zij het feit, dat zijn twee oude concurrenten Duitsland en Japan van het wereldtoneel zijn verdwenen en Engeland tot de rol van een ondergeschikte mogendheid van de tweede rang is teruggevallen, heeft het Amerikaanse imperialisme in een dolle speculatiewoede de gunstige conjunctuur benut. Floe verder wij van het einde van de tweede wereldoorlog verwijderd raken, hoe meer het openlijk en schaamteloos een activiteit aan de dag legt, die zowel op economisch, militair, strategisch en ideologisch terrein uitsluitend berekend en gericht is op één doel: de wereldheerschappij.

Om zijn plannen van agressie en verovering te camoufleren neemt het internationale imperialisme zijn toevlucht tot het afgezaagde „argument” van de strijd tegen het communisme, tegen het bolsjewisme. Het is het zelfde „argument”, dat tijdens de burgeroorlog het voorwendsel was voor de drie jaar durende militaire interventie van het Duitse, Engels-Franse en Japans-Amerikaanse imperialisme, in Sowjet-Rusland; het was onder

voorwendsel Azië van het communistische gevaar te redden, dat Japan in 1931—1932 Mandsjoerije binnen viel en korte tijd later zijn „reddingsveldtocht” tegen Noord- en Centraal-China begon; onder voorwendsel Duitsland van het communistische gevaar te redden was het dat Hitler in 1933 aan de macht kwam; zich bedienend van het zelfde spookbeeld (het communistische gevaar) overrompelden Duitsland en Italië in 1936 Spanje; onder de dekmantel van strijd tegen het bolsjewisme sloten Duitsland en Japan het z.g. „Anti-Komintern” pact, terwijl zij in werkelijkheid zich openlijk op de tweede wereldoorlog voorbereidden om hun heerschappij over de wereld tot stand te brengen. Heel de München-politiek van Frankrijk en Engeland, die het versterken van de Duitse aanvaller ten doel had, berustte op de strijd tegen het communisme; inderdaad heeft de Duitse aanrander niet vergeten om zijn „weldoeners” „uitvoerig te bedanken”.

Heel het ondermijningswerk van het imperialistische en antidemocratische blok is er heden ten dage openlijk op gericht, van de U.N.O. een blind werktuig te maken voor de expansie- en veroveringspolitiek der U.S.A. en om de misdadige propaganda voor, en de voorbereiding tot een nieuwe wereldoorlog te rechtvaardigen.

De dulle kletspraatjes, de welbewuste leugens van de imperialisten over het z.g. gevaar dat het „wereld-bolsjewisme”, de U.S.S.R. voor de Verenigde Staten en Engeland zou vormen, hebben slechts één doel: de bewapeningswedloop van de U.S.A. te camoufleren, de reusachtige toename van hun oorlogsbegrotingen te verbergen, hun imperialistische en agressieve politiek te maskeren, de aandacht van de wereldopinie af te leiden van de vestiging in vreemde landen van Amerikaanse bases voor luchtmacht en vloot over de gehele wereld.

Het kunstmatig in het leven geroepen geklets over het gevaar van een derde wereldoorlog is, zoals Stalin het heeft uitgedrukt, alleen bestemd voor lieden met zwakke zenuwen. Maar die van het Sowjetvolk zijn sterk genoeg, bij dit volk is het verstand helder genoeg om het in staat te stellen, door de dreigementen van de provocateurs van een nieuwe oorlog heen, hun vuile bedoelingen te doorzien en om zonder vrees het hoofd te bieden aan al hun lawaai en „atoom-chantage”. De mannen en vrouwen van de Sowjet-Unie kennen de macht en de onoverwinnelijke kracht van de Sowjetstaat; zij kennen de waakzaamheid en scherpzinnigheid

van hun regering, van de Partij van Lenin en Stalin; zij kennen de verheven wijsheid en het universele genie van hun grote leider Stalin. Zij zijn er diep van overtuigd, dat de onberispelijk eerlijke en rechtschapen buitenlandse politiek van de Sowjetstaat, dat deze politiek van vrede die het vertrouwen en de geestdrift wekt van alle vrijheidlievende volkeren der wereld, dat deze politiek zal zegevieren en alle duistere machten van de dol geworden imperialistische reactie zal verslaan.

Borg daarvoor is de wereldbeweging van alle eerlijke mensen, die verenigd zijn in de rijen der strijders voor en vrienden van de vrede, democratie en vriendschap der volkeren, een beweging die strijdt tegen het imperialisme en de oorlogsstokers, tegen de nieuwe gegadigden naar de wereldheerschappij.

Het dol geworden imperialisme slooft zich uit om nieuwe middelen te vinden, die in staat zullen zijn om deze of gene groep van vredesstrijders af te schrikken, te doen uiteenvallen en te verzwakken of hen in de rug aan te vallen. Alles om zoveel mogelijk schade te berokkenen aan het kamp van hen, die naar vrede, democratie en vooruitgang streven.

Daarom worden in de landen waar de imperialistische dictatuur heerst communisten en eerlijke democraten meedogenloos onderdrukt en vervolgd; daarom roeit men de strijdbare Griekse patriotten uit, vervolgt men de vrijheidsstrijders van Indonesië, Vietnam en Malakka, die vechten voor de bevrijding van hun landen; juist daarom heeft het imperialisme de verradersklik van Tito in Joegoslavië gekocht en in dienst genomen.

Blijk gevend van een monsterachtige schijnheiligheid — denkt U maar eens aan de vele eden van trouw aan het socialisme — heeft de ‘Titoklik, op bevel van het Engels-Amerikaanse imperialisme, getracht om voor de volkeren van Joegoslavië en van het democratische kamp zijn fascistische natuur en zijn duistere, tegen de Sowjet-Unie en de volksdemocratische landen gerichte activiteit te verbergen.

De processen tegen de imperialistische agenten Rajk en Kostow die kort geleden in Boedapest en Sofia werden gevoerd, hebben aan de gehele wereld bewezen, hoe de avonturiers van Belgrado de volkeren van Joegoslavië onder het juk van Wallstreet en de City hebben gebracht, hoe zij van Joegoslavië een spionnage-nest en een centrum van fascistische en imperialistische agressie in de Balkan hebben gemaakt.

De hele vooruitstrevende mensheid bracht hulde aan het uitmuntende Joegoslavische volk voor zijn bevrijdingsoorlog tegen de Hitler-tyrannie. Nu heeft een verachtelijke kliek van verraders, door gebruik te maken van terreur en geweld, dit volk ontrukkt aan de broederbond der democratische staten die zich nauw rond de Sowjet-Unie scharen.

Gedurende bijna zijn gehele socialistische geschiedenis heeft het volk van de Sowjet-Unie alleen, zonder hulp van buiten, het hoofd geboden aan de struikroverijen van de hele imperialistische reactie, die zich tot het uiterste inspande om het rad van de geschiedenis te doen terug draaien, om met behulp van wapengeweld, corruptie en spionage het oude Russische Tsarenregiem weer te vestigen en onze werkers weer onder het juk van de grootgrondbezitters en kapitalisten te brengen.

Na de tweede wereldoorlog hebben de volkeren van Centraal- en Zuidoost-Europa, nadat zij van de Hitler-slavernij waren bevrijd door de onder het opperbevel van generalissimo Stalin strijdende Sowjettroepen, de mogelijkheid gehad hun lot in eigen handen te nemen. Nu hebben Polen, Tsjechoslowakije, Hongarije, Bulgarije, Roemenië en Albanië de weg betreden naar de opbouw van het socialisme. In een zeer kort tijdsbestek hebben zij opmerkelijke resultaten bereikt, zowel wat de ontwikkeling van een nieuwe volksdemocratische staatsvorm betreft, als wat de socialistische economie aangaat.

In de enkele jaren die na het einde van de oorlog zijn verlopen, hebben de socialistische industrie, de landbouw, de economie in haar geheel en de cultuur van deze landen een ongekende vooruitgang geboekt, ondanks het hardnekkige verzet en de openlijke of geheime bemoeiingen van de binnenlandse en buitenlandse kapitalistische reactie. De kameraadschappelijke en belangeloze hulp die de Sowjet-Unie aan deze landen heeft gebracht en de voortdurende vriendschappelijke zorg, die de grote Stalin hen heeft gewijd, getuigen van de machtige, onverwoestbare en daadkrachtige vriendschap, die de volkeren van de U.S.S.R. verbindt met de volkeren van de nieuwe democratie. Na het einde van de tweede wereldoorlog is het front van de vredesstrijders versterkt en verbreed; het is onoverwinnelijk geworden.

Behalve de Volksrepubliek Mongolië, die krachtiger is geworden en zich heeft ontwikkeld, is in het Oosten het kamp der voor de vrede en democratie strijdende landen vergroot door de

volkeren, die de slavenketenen van het half-kolonialisme, het juk van imperialisme en feudalisme hebben afgeworpen; het zijn de Volksdemocratische Republiek Korea en de Volksrepubliek van een der grootste landen ter wereld: China.

Wat door de grote Stalin een kwart eeuw geleden over de krachten van de revolutionaire beweging in China werd voorspeld, is door het leven zelf volkomen bevestigd.

De wereld is getuige van de geniale, vooruitziende blik van de grote Stalin, van de triomf van de theorie van Lenin en Stalin over de nationale en koloniale revolutie.

De overwinningen van de Sowjet-Unie in de tweede wereldoorlog op Hitler-Duitsland en het imperialistische Japan vormden de voornaamste grondslagen voor de historische zege van het Chinese volk in zijn nationale bevrijdingsoorlog, een zege, die van wereldschokkende betekenis is.

Van nu af aan heeft het grote Chinese volk, dat de veile en volksvijandige klik van Tsjang Kai Tsjek met zijn Engels-Amerikaanse meesters op de vuilnisbelt der geschiedenis heeft geworpen, vastbesloten de weg betreden naar de democratische hervorming van zijn onafhankelijke staat, de weg van de strijd voor de vrede, de onafhankelijkheid en de vriendschap der vredelievende volkeren.

Het front der vredesstrijders dat tegenover het front der oorlogstokers staat vormt nu een geweldige, onoverwinnelijke macht.

Wij Sowjetmensen, wij zijn terecht trots er op, dat de grote Stalin, dat de Partij van Lenin en Stalin, dat de Sowjetstaat, ons socialistische land in zijn geheel, samen met de volksdemocratische landen en het vrije China een sterke macht vormt, die zich verzet tegen de aanvalsplannen der aanstichters tot een nieuwe wereldoorlog. Wij zijn trots op de buitenlandse politiek, die na de oorlog door de grote Stalin, door de Sowjet-regering en door de volksdemocratiën is gevoerd; op die politiek n.1. die ten doel had, tegenover de bedreigingen met nieuwe oorlogen en nieuwe strevers naar de wereldheerschappij, de gelijkgerechtigheid van en de eerbied voor de onafhankelijkheid der volkeren te versterken. Het Sowjetvolk en alle eerlijke mensen der wereld — en dat zijn er honderden miljoenen — strijden en zullen blijven strijden voor de versterking van de democratie, voor het uitroeien van de nog bestaande resten van het fascisme, die weer opleven en door de imperialisten ijverig worden aangemoedigd. Zij zullen strijden en

blijven strijden voor algemene vermindering van de bewapeningen en voor het verbod van het atoomwapen, voor een duurzame vrede en voor democratie over de gehele wereld.

De grote historische overwinning van het land van het Socialisme op het fascistische Duitsland en het imperialistische Japan, een zege, die het Sowjetvolk behaalde onder de leiding van de grote Partij van Lenin en Stalin en onder het bekwame bevel van de grote Stalin zelf, heeft een ontzettende klap toegebracht aan het kapitalistische wereldsysteem en honderden miljoenen mensen geholpen om het juk van de oude wereld van zich af te werpen.

Er is een machtig front ontstaan voor de vrede, voor het socialisme en de democratie; het verenigt rondom de Sowjet-Unie de vrije volkeren in één democratische, vriendschappelijke en kameraadschappelijke bond.

Het door wilde klassenhaat verblinde Engels-Amerikaanse imperialisme, dat niet bij machte is de onverbiddelijke loop van de geschiedenis tegen te houden, bedreigt de vrije volkeren met herontketenen van een nieuwe wereldoorlog. Maar de tijden zijn veranderd, de reële krachtsverhoudingen zijn gewijzigd.

Het socialisme is de grondslag geworden waarop talrijke volkeren en landen hun bestaan hebben gevestigd. Het kamp van de strijders voor de vrede heeft een reusachtige kracht verworven.

Stalin heeft zijn machtige stem doen horen voor de verdediging van de vrede in de gehele wereld; deze stem is tot in alle streken van de aarde gehoord, zij heeft de ziel, het hart van de werkers en van de vooruitstrevende mensen van de gehele wereld bereikt. Zij zijn het, deze eenvoudige en eerlijke mensen, die weten dat ieder woord van Stalin weerklinkt als een oproep tot waakzaamheid en daadwerkelijke weerstand tegen de aanstichters tot een nieuwe wereldoorlog. Als antwoord op dit appèl verenigen zij zich tot machtige legers van strijders voor de vrede, de vrijheid en het geluk der mensen.

Ere zij de schrandere en geniale leider, de leermeester van de werkende en vooruitstrevende mensheid.

Voor het geluk, voor de overwinning van de werkers van de gehele wereld moge nog vele en roemrijke jaren deze wonderbaarlijke man, deze grote vriend van alle vooruitstrevende mensen der wereld, Joseph Stalin, leven.